

Житно Зърно

БР. 9 - 10 ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1939

СЪДЪРЖАНИЕ:

Боянъ Боевъ. * *	Тритъ мощни сили.
Д-ръ Ел. Р. Коенъ	Перспективитъ на утрешния день. Родилнитъ
г.	мжки на новата култура.
Г. Nordmann.	Свѣтътъ
г.	Сфера на Нептуна
П. М.	Вѣчниятъ законъ на развитието.
Б. Боевъ.	Натискътъ при писане
	Елементарни астрологични комбинации.
	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя на
Д. Антонова и О. Славчева	Изгрѣва
	Стихове
Отзиви, вести и книгописъ * *	Притчи и приказки
Du Maître.	La loi du rajeunissement.

SOMMAIRE

Б. Boëv. * *	Le trois forces puissantes
Д-р El. R. Cohen.	Les perspectives du demain. Les douleurs de l'en-
Г. Nordmann.	fantement de la nouvelle culture
Р. G. Pamporov	Le semeur
Г.	L'éternelle loi du développement
П. М.	Idéal de la jeunesse
Б. Boëv.	La pression dans l'écriture
	Combinaisons astrologiques élémentaires
	De notre vie: Entretien avec le Maître à
Dim. Antonova et Olga	Izgrev.
Slavtcheva	Vers
	Contes et paraboles.
Echos, nouvelles et livres * *	nouveaux.
Du Maître	La loi du rajeunissement.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Боянъ Боевъ. * *	Тритъ мощни сили.
Д-ръ Ел. Р. Коенъ	Перспективитъ на утрешния день. Родилнитъ
г.	мжки на новата култура.
G. Nordmann.	Свѣтътъ
г.	Сфера на Нептуна
П. М.	Вѣчниятъ законъ на развитието.
Б. Боевъ.	Натискътъ при писане
	Елементарни астрологични комбинации.
	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя на
	Изгрѣва
Д. Антонова и О. Славчева	Стихове
* *	Притчи и приказки
Отзиви, вести и книгопись	
Du Maître.	La loi du rajeunissement.

SOMMAIRE

B. Boëv. * *	Le trois forces puissantes
	Les perspectives du demain. Les douleurs de l'en-
	fantement de la nouvelle culture
D-r El. R. Cohen.	Le semeur
G. Nordmann.	L'éternelle loi du développement
P. G. Pamporov	Idéal de la jeunesse
G.	La pression dans l'écriture
P. M.	Combinaisons astrologiques élémentaires
B. Boëv.	De notre vie: Entretien avec le Maître à
	Izgreva.
Dim. Antonova et Olga	
Slavtcheva	Vers
* *	Contes et paraboles.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	La loi du rajeunissement.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XIII.

БР. 9—10

Тритѣ мощни сили

Голѣма часть отъ хората днесъ се лесно обезсърчаватъ. Защо се обезсърчаватъ? Мнозина ще кажатъ, че днешнитѣ условия сж много тежки, че на всѣка крачка човѣкъ среща само несполуки, които съкрушаватъ вѣрата му и го обезсърчаватъ. Ала дълбоката причина за обезсърчаването на човѣка не е въ външнитѣ условия — тя се крие въ слабата надежда, слабата вѣра и слабата любовъ на човѣка. Ето защо, ако искатъ хората да не изпаднатъ постоянно въ обезсърчение, тѣ трѣбва да засилватъ въ себе си ония три извора, отъ които изтичатъ любовъта, вѣрата и надеждата. Къде сж тия извори? — Въ главата на човѣка, въ неговия мозъкъ. Въ последния има три специални центра, които сж проводници на тия три велики космични сили. И забелязано е, че когато хората се обезсърчатъ, обикновено се хващатъ за главата, като несъзнателно се пипатъ по известни мѣста отъ черепа. По главата се пипатъ, разбира се, и онѣзи, които иматъ силна вѣра, надежда и любовъ. Но между пипането на еднитѣ и на другитѣ има голѣма разлика. Ония, които иматъ вѣра, като пипатъ главата си, на лицето имъ се явява усмивка — тѣ се радватъ, че иматъ нѣщо въ себе си, на което могатъ да разчитатъ. Ония пъкъ, които иматъ слаба вѣра и надежда, като пипнатъ главата си, веднага ставатъ мрачни и недоволни отъ себе си, каточели сж пипнали въ празенъ джобъ. Тѣ чувствуватъ, че нѣма на какво да разчитатъ. Затова казвамъ: Дружете съ хора, които иматъ силно развита вѣра. Тѣ сж богати. Тѣ сж и много щедри. Дружете съ хора, у които надеждата е силно развита. Тѣ носятъ подема и насърчение. Дружете съ хора, у които любовъта е силно развита. Тѣ ще спомогнатъ да се засили у васъ извора на любовъта и живота.

Дружете съ хора на силната вѣра, любовъ и надежда, защото животътъ на тия хора почива на здрави, непоколебими основи. Любовъта, вѣрата и надеждата сж тритѣ основи на живота.

Надеждата разрешава въпроситѣ само на единъ день. Вѣрата разрешава въпроситѣ на вѣкове. А любовъта е сила, която обхваща цѣлата вѣчностъ. Тя обгръща цѣлото човѣчество. И ако ти не можешъ да обичашъ хората поне умствено, не можешъ да започнешъ съ любовъта. Ако не можешъ да вѣрвашъ, че единъ день ще ти се дадатъ условия да се повдигнешъ, ти не можешъ да започнешъ съ вѣрата. Ти трѣбва да вѣрвашъ въ това, въпрѣки всички противоречия, които съществуватъ въ свѣта. Най-после, ти трѣбва да се надѣвашъ, че всѣки день има нѣщо, което е отредено специално за тебе. Мислишъ ли, че не е опре-

дѣлено за тебе, какво количество въздухъ трѣбва да приемешъ? Ми-слишъ ли, че не е опредѣлено, какво количество храна, свѣтлина, зву-кове трѣбва да приемешъ всѣки день? — Опредѣлено е. Но това из-глежда така невѣроятно, че на човѣка и презъ умъ не му минава за тия нѣща. Трѣбва една нова наука, която да разкрие тѣзи истини.

Вѣрующитѣ често се хвалятъ, че иматъ силна вѣра въ Бога. Но ако и тѣ така лесно се обезсърчаватъ, кжде е любовта имъ и вѣрата имъ въ Бога? А човѣкъ трѣбва да има преди всичко абсолютна любовъ, абсолютна вѣра и абсолютна надежда въ Бога. Разбира се, че когато говоря за Бога, азъ не подразбирамъ единъ Богъ, който всѣва спорове и дележи у хората. Споредъ мене, Богъ е сжщество, което хармонира всичко въ свѣта. При Него нѣма месоядни животни, нѣма и тревопасни. Тамъ нѣма нито престѣпници, нито царе, нито слуги, нито господари. Тамъ всички сж равни. Равенството седи въ това, че всички сж богати. Тамъ всѣки има повече, отколкото му трѣбва. Всички сжщества, които живѣятъ при Бога, иматъ желание да даватъ, а не да взематъ. Тѣ обик-калятъ цѣлия свѣтъ и търсятъ нѣкой, на когото да дадатъ. Тѣ сж сж-щества, които наистина обичатъ Бога, които иматъ любовъ къмъ Бога. Онѣзи сжщества, които иматъ вѣра, ходятъ да вдѣхвватъ вѣра у хората. Тѣ казватъ: Вѣрвайте, че има блага за васъ, че има богатства, които сж отредени за васъ. Онѣзи пъкъ, които иматъ надежда, постоянно пропо-вѣдватъ на хората: Надѣвайте се въ всичко, което любовта и вѣрата носятъ. Вѣрвайте, че всичко това е сто на сто вѣрно. Това, което искате ще стане. Она езичникъ, който отиде при Христа да го моли за болния си синъ, провѣри тоя законъ. Христосъ му каза: „Иди си, синъ ти ще бжде здравъ. Като си отиде у дома, той намѣри сина си здравъ и про-вѣри, че синъ му оздравѣлъ въ сжщия часъ, въ който Христосъ бѣ изрекълъ горнитѣ думи.

Съвременнитѣ хора се боятъ да вървятъ по пътя на любовта, защото считатъ любовта за опасна сила, която ще имъ донесе стра-дания. Ала страданията на хората произтичатъ отъ това, че тѣ не мо-гатъ да приематъ цѣлостно любовта. Защото любовта сама по себе си е недѣлима. Човѣкъ трѣбва или изцѣло да приеме любовта, или да я отхвърли. Повечето хора, обаче, мислятъ, че трѣбва да се влюбятъ само въ единъ човѣкъ и само него да обичатъ. Да се влюбишъ въ единъ човѣкъ и постоянно да го държишъ близо до очитѣ си, това е слѣпота. Азъ не говоря за тази любовъ, която ослѣпява човѣка. Любовта е сила, която отваря ума и сърдцето на човѣка за всички хора. Който люби по този начинъ, е готовъ да помага на всички, които срещне по пътя си. Такъвъ човѣкъ внася разположение на духа у всѣкого. безъ разлика.

Съвременнитѣ хора проявяватъ сжщото неразбиране и по отно-шение на вѣрата. Тѣ се дѣлятъ на вѣрующи и безвѣрници. Но такова едно дѣление е безмислено, защото вѣрата не трѣбва се смѣсва съ ре-лигиознитѣ вѣрвания и представи на хората. Вѣрата е една велика ми-рова сила, която е свързана съ умствения принципъ въ свѣта. Тя по-държа човѣшкиятъ умъ. Ако вѣрата на човѣка е слаба, и умътъ му е слабъ. Такова съответствие сжествува и между надеждата и сърдцето, както и между любовта и духа. Ако надеждата на човѣка е слаба, и сърдцето му е слабо. Ако любовта на човѣка е слаба, и духътъ му е

слабъ. Следователно, за да се прояви духътъ, той се нуждае отъ любовъ. Безъ тази велика сила човѣкъ нищо не може да постигне. Ясно е, че между тази любовъ и човѣшката смѣсица отъ чувства и желания, която хората наричатъ любовъ, има грамадна разлика.

Човѣкъ трѣбва да бжде вътрешно облѣченъ съ три облѣкла: любовта представя божественото облѣкло, вѣрата представя ангелското облѣкло, а надеждата — човѣшкото. Азъ наричамъ светия всѣки човѣкъ, който е облѣченъ съ дрехата на любовта, съ дрехата на вѣрата и съ дрехата на надеждата. Само който е облѣченъ съ ангелска дреха, може да разбере, какво е служене въ свѣта. Който не може да слугува на всички хора, той не знае, що е вѣра. И човѣкъ, който не е готовъ да люби всички хора, не може да се нарече Синъ Божи. За да бжде Синъ Божи, човѣкъ трѣбва да има свещенъ трепетъ къмъ всичко онова, което Богъ е създалъ. Азъ не говоря за работитѣ, които човѣкъ е създалъ — тѣхъ азъ ги изключвамъ. Само Божественото може да се люби. Само на Божественото може да се вѣрва. Само въ Божественото може да се храни надежда. Напраздно днешнитѣ хора се мжчатъ да бждатъ обичани. За да обичате единъ човѣкъ, той трѣбва да има вѣра. За да го обичате, той трѣбва да има надежда. За да го обичате, той трѣбва да има любовъ. Ако двама души не се обичатъ взаимно, тѣ не могатъ да предадатъ силата на любовта и между тѣхъ не може да стане никаква обмѣна. Любовта се проявава между два полюса — единиятъ полюсъ трѣбва да бжде положителенъ и да дава, а другиятъ трѣбва да бжде отрицателенъ и да взема. Само по този начинъ ще се получи движението на живота у човѣка. Всички хора, у които това движение съществува, иматъ красиво устроена глава, красиво лице, красиви рѣце, красиво устроено тѣло. Да обичашъ, да вѣрвашъ и да се надѣвашъ, това значи да си съградишъ едно отлично тѣло, което да бжде годно за всички постижения, къмъ които се стремишъ. За да изгради човѣкъ това тѣло, той трѣбва да се самоотрече. Азъ не разбирамъ онова самоотричане, което плаши хората. Когато Христосъ е говорилъ за самоотричането, той е подразбиралъ да се откаже човѣкъ отъ онѣзи глупости, които създаватъ нещастията на хората. Като се откаже отъ тия глупости, ще може да възприеме всичко добро и хубаво, което е въ състояние да облагороди човѣка. Всѣко нѣщо, което ще внесе въ тебе красота, приеми го. Всѣко нѣщо, което ще те направи мощенъ, уменъ, приеми го. Всѣко нѣщо, което ще внесе у тебе свѣтлина, знание, миръ, богатство, приеми го. Приемай всичко хубаво, отдето и да иде то.

Вѣрвай, че свѣтътъ е създаденъ за разумнитѣ, за добритѣ хора, че е създаденъ за всички, които Богъ е поставилъ на нѣкаква работа. Вѣрвай, защото онѣзи, които не вѣрватъ, сами себе себе си спъватъ — тѣ ще закѣснѣятъ въ своя прогресъ. Ако видишъ човѣкъ, който е нещастенъ, ала вѣрва, че ще излѣзе отъ своето нещастие, подкрепи го въ вѣрата му. Изпращай му добри мисли. Щомъ желашъ доброто на хората, и тѣ ще желаятъ твоето добро. Радвай се на знанието на другитѣ хора, и тѣ ще се радватъ на твоето. Радвай се на всѣко хубаво нѣщо, което виждашъ, защото то ще бжде единъ день и твое. Такъвъ е законътъ: всичко, което хората поотдѣлно придобиватъ, ще стане единъ день общо благо.

И тъй, първото нѣщо, което трѣбва да внесешъ въ живота си

е: да имашъ абсолютна любовъ къмъ Бога, абсолютна вѣра и надежда въ Него. И тогава винаги ще чувашъ тихия Му гласъ да говори въ тебе. Защото всѣки човѣкъ може да чува гласа на Бога. Когато човѣкъ дойде до това, ще си припомни, че то му е казано нѣкога и ще провѣри, че е единъ фактъ.

Когато човѣкъ претърпи нѣкой голѣмъ неуспѣхъ, когато се отчае напълно, когато се почувствува изоставенъ отъ всички, нека се вгължи въ себе си — тогава той ще чуе единъ тихъ гласъ, който му шепне: Не бой се, всичко ще се оправи! Щомъ чуешъ тоя гласъ, ще провѣришъ, че работата ти наистина ще се уреди. Вѣрвай въ Оногова, който казва, че твоята работа ще се уреди!

Този, който постоянно внася въ тебе вѣра, това е Богъ. Този, който постоянно внася въ тебе надежда, това е Богъ. Този Богъ говори на всички. Той е говорилъ и помагалъ на всички въ миналото. и сега помага, и въ бъдеще ще помага. Слушай Неговия гласъ, и животътъ ти ще се осмисли. Ти нѣма да постигнешъ всичко изведнѣжъ, но всичко ще ти върви съ радостъ и ще понасяшъ леко изпитанията и мъчнотинитъ въ живота.

Слушай гласа на Оногова, който постоянно внася у тебе любовъ, вѣра и надежда!

* * *

Б. Боевъ

Перспективитѣ за утрешния день. Родилнитѣ мъжи на новата култура

Окултната наука хвърля нова свѣтлина върху историята на човѣчеството и изгражда една нова философия на историята, която ще бжде на съвсемъ други основи въ сравнение съ сегашната. Въ нея се разглеждатъ отъ по-дълбоко гледище законитѣ, причинитѣ за възлизането и слизането на народитѣ, на културитѣ, близкитѣ и далечни причини за тия или ония исторически събития, мисията и задачата на всѣка култура въ великия процесъ на възхода на човѣчеството и пр.

И тогава вмѣсто хаосъ, въ историческия процесъ ще виждаме строга закономерность.

Шпенглеръ съ едно гениално прозрение е доловилъ паралелизма между раждането, разцвѣта и слизането на разнитѣ култури. Той вижда въ всички култури въ периода на тѣхното раждане аналогични признаци. Такъвъ паралелизмъ той вижда между тѣхъ и въ епохитѣ на тѣхния разцвѣтъ, сѣщо и въ тѣхния упадѣкъ. И въ това отношение той прокарва паралелизмъ между китайската култура, индуската, персийската, арабската, египетската, семитската, грѣцката, римската, западноевропейската и пр.

Но свѣтлината, която хвърля Шпенглеръ върху историческитѣ закони, не е достатѣчна, за да освѣтли всички проблеми, които изпѣкватъ. На всички тѣхъ философията на историята отъ окултно гледище е въ състояние да даде задоволителенъ отговоръ.

Културитѣ се смѣняватъ въ безкрайния низъ на вѣковетѣ. Но тукъ нѣмаме едно безсмыслено вълнообразно движение на възлизане и слизане. Ако изучимъ по-подробно законитѣ на историческия процесъ, ще видимъ разумность и висшъ смисълъ въ него.

Тукъ важи преди всичко основниятъ законъ:

Историческиятъ процесъ е постепенно разкриване на Абсолютния Духъ. Или по конкретно казано, той е разкриване на човѣшкия духъ, постепенно разкриване на силитѣ, заложитѣ, които сж вложени въ човѣшката душа, тѣй както сж вложени въ семката силитѣ на бждещето дърво.

Вѣрно е, че въ историческия процесъ всѣко възлизане се последва отъ слизане, но важно е, че гребенътъ на всѣка нова вълна достига по-голъма височина въ сравнение съ предишнитѣ. Отъ друга страна всѣка нова вълна носи специфична окраска, има специфиченъ характеръ. Всѣка нова вълна, приемайки въ наследство отъ миналитѣ култури всички ценни придобивки, разкрива една нова страница въ великата книга на живота; тя идва съ нови богатства, съ нови културни ценности, които до тогава сж били скрити.

Явява се въпросъ: Защо културитѣ до сега сж идвали до старость и е трѣбвало да слизатъ отъ великата сцена на живота, за да дадатъ мѣсто на други култури?

Едничката причина е, че тѣ сж се втвърдявали въ своитѣ форми. А всѣка втвърдена форма е негодна за по-нататѣшенъ развой и

трѣбва да загине, понеже не може да даде изразъ на новитѣ сили, които напиратъ да се проявятъ.

На размекчената съ вода глина може да ѝ се даде, каквато форма искаме. Тя има пластичностъ, която изгубва, когато се втвърди. Нѣщо подобно се забѣлязва и въ човѣшкия организъмъ. При старостъ се забѣлязва тѣй наречената склероза, т. е. известно втвърдяване на тъканитѣ, което ги прави неспособни да бждатъ проводници на струитѣ на живота. Съ разумния животъ се постига отстранение на това втвърдяване на тъканитѣ; последнитѣ запазватъ своята пластичностъ, и това удължава живота.

Това важи и за историческия процесъ — за живота на обществата, народитѣ, културитѣ и раситѣ. Всѣко общество, всѣки народъ, всѣка култура, всѣка раса като се втвърди, отъ този моментъ почва тѣхниятъ упадѣкъ. И ако не могатъ да спратъ този процесъ, тѣ ще трѣбва да отстъпятъ своето мѣсто на други култури, по-жизнеспособни, по-пластични. Когато социалнитѣ форми на една култура се втвърдятъ и не се поддаватъ на измѣнение съ духа на времето, тогава този народъ, това общество, тая култура или раса сж осждени на слизане, упадѣкъ. Това е една отъ причинитѣ за загиване на миналитѣ култури.

Защото една култура, за да се избави отъ признацитѣ на упадѣка, трѣбва да запази въ себе си оная пластичностъ, чрезъ която ще може да измѣнява своитѣ форми подъ напора на новитѣ сили, които се раждатъ въ общочовѣшкия организъмъ и които трѣбва да намѣрятъ външенъ изразъ въ културата.

Трѣбва да се знаятъ великитѣ закони, по които се развиватъ както отдѣлнитѣ индивидъ, тѣй и цѣли общества, народи, култури или раси.

Можемъ даже да прокараме известна аналогия между процеситѣ въ разнитѣ природни царства. Напр. когато листата пожълтѣятъ и окапятъ, нѣкой може да помисли, че всичко е свършено. Обаче пжпкитѣ за идната пролѣтъ сж готови по клонитѣ. И на пролѣтъ природата се съживява и възкрѣсва съ голѣмо тържество, съ велика радостъ за едно ново изявление на вѣчно младия животъ.

Когато ледѣтъ скове рѣкитѣ и езерата, като че ли всичко е свършено, като че ли тѣ сж осждени за този скованъ, втвърденъ животъ. Обаче, когато презъ идната пролѣтъ слънцето се засили, ледената имъ покривка се стопява, и отново небето, слънцето и планината се оглеждатъ въ тѣхъ.

Когато човѣкъ минава презъ тъмна долина, презъ тунелъ, когато се строши чашата, която държи въ ржцетѣ си, когато следъ дълги борби, търсения, копнежи, надежди, той намѣри само шепа пепель въ ржцетѣ си, той може да мисли, че всичко е свършено. Следъ това велико разочарование у него се пробужда една вътрешна свѣтлина, чрезъ която разбира, че това, което той е търсилъ до сега, е малоценно, нетрайно, илюзорно, и всрѣдъ мъжи и страдания въ душата му се ражда едно ново очарование, нови върхове се очъртаватъ предъ погледа му, животътъ му се разкрива въ съвсемъ новъ видъ, въ нова красива дреха. Но ако не бѣше строшена чашата въ ржцетѣ му, той не би се освободилъ отъ илюзиитѣ на живота, не би преживѣлъ онова красиво вътрешно прозрение за реалнитѣ ценности на живота.

Посочения този път минава не само отдълният индивидъ, но и цялото човѣчество. Днешното човѣчество до сега е живѣло, както и отдълният човѣкъ, съ съвсемъ фалшиви възгледи за живота, безъ да познава законитѣ на живата природа, законитѣ, по които се развива човѣчеството.

Отъ това криво разбиране следватъ кривитѣ методи, съ които си служеха общества и народитѣ. Огънятъ на страданието има силата да стопи чрезъ духовна алхимия всички фалшиви възгледи и методи. Вжгленътъ, подложенъ на висока температура и силно налягане, се превръща въ диамантъ. По сщия начинъ отъ досегашнитѣ страдания, — които представятъ високата температура и силното налягане — въ човѣчеството ще се развиятъ скъпоценнитѣ камъни — това е новото съзнание, новата свѣтлина, новото разбиране на живота.

Топлината стопява, а студътъ втвърдява. Въ окултната символика любовта съответствува на топлината, а егоизмътъ и насилието, несправедливостта, злото изобщо съответствуватъ на студа. Любовта дава мекота, а егоизмътъ и насилието втвърдяватъ.

Следъ тия страдания, изпитания, презъ които минава днесъ човѣчеството, ще дойдатъ „ново небе и нова земя“. Подъ нова земя разбираме ново преустройство на обществото на разумни основи. А подъ ново небе се разбира коренно измѣнение на мислитѣ, чувствата, разбиранията на хората, коренна промѣна въ тѣхното съзнание. Изразътъ „ново небе и нова земя“ има и друго, по-дълбоко тълкуване, но бихме се отклонили, ако го засегнемъ тукъ.

Когато старитѣ форми на живота сж още силни, отначало почва промѣна въ свѣта на човѣшката мисль. Явяватъ се нови мисли, нови идеи въ човѣшкото съзнание. Тѣ отначало сж слаби, а старитѣ форми на живота сж кристализирани, като че ли вѣчни, неизмѣнни, непоклатими. Тия нѣжни, слаби нагледъ нови мисли постепенно се укрепяватъ, разпространяватъ се, разширяватъ се и следъ време тѣ слизатъ долу и въ физическия свѣтъ, реализиратъ се и коренно промѣняватъ физическия животъ на човѣка.

Даже и войнитѣ идватъ по сжщитѣ закони. Да не се мамимъ, че тѣ сж плодъ на спонтанно, внезапно избухване поради нѣкаква последна причина. Това, което смѣтаме, че е причина на нѣкоя война, е само последната брънка на редъ причини, които сж се трупали въ течение на хилядолѣтия.

Ако народитѣ се изпълватъ съ взаимно недовѣрие, умраза, желание за отмъщение и пр., то тѣ вече воюватъ въ невидимия свѣтъ. И ако това се продължава съ вѣкове, то постепенно зрѣятъ условията за бждещи войни и въ физическия свѣтъ. Следъ време всичко това ще слѣзе по-долу, въ физическия свѣтъ и ще се разрази въ една война.

Ето защо, днешната война е подготвяна съ вѣкове въ умоветѣ на хората. Сжщиятъ законъ се отнася и за мира. Ако се изпращатъ мисли за миръ, мисли за взаимно сътрудничество между народитѣ, за справедливостъ, то тия мисли ще работятъ, и постепенно ще дойде день за тѣхното реализиране на земята.

Когато изпращаме къмъ свѣта зовъ за миръ, ние пушаме въ свѣта въ движение, въ дейность една мощна сила, която кога да е ще даде резултатъ. И тая сила ще ускори идването на мира, на справедли-

востъта, на международното сътрудничество. По този начинъ може да се съкрати и катастрофата, къмъ която човѣчеството отива.

Защото ако една нова свѣтлина не озари съзнанието на народитѣ, тази катастрофа е неизбежна.

Но каквото и да стане, свѣтлината въ края на краищата ще вземе надмощие надъ злото по следнитѣ причини: Злото крие въ себе си бацила на собственото си разрушение. Злото съ всѣка своя проява отслабва. Отслабва, понеже поради сходството на трептенията то привлича къмъ себе си разрушителнитѣ сили на природата, и тѣ го разрушаватъ, дезорганизируютъ, и въ края на краищата то ще се стопи, ще бжде слабо да противостои на мощното течение на доброто. Отъ друга страна доброто съ всѣка своя проява, макаръ и малка, се засилва, понеже то привлича тогава пакъ поради сходството на трептенията, всички творчески, строителни сили въ природата, които го укрепяватъ, подхранватъ, възрастватъ.

Така се обясняватъ и Христовитѣ думи: „Малкото квасъ, туренъ въ коритото, всичкото тѣсто заквасва.“

И когато хиляди и хиляди събудени души изпращатъ такива мощни мисли за миръ, тѣ прашатъ въ свѣта една мощна енергия, която ще работи въ душитѣ и ще подготви условия за мира, ще съкрати катастрофата, която е надвиснала надъ човѣчеството и ще допринесе за изграждането на новата култура, за взаимно разбирателство между народитѣ.

И нека новиятъ девизъ, който ще изпращаме къмъ всички хора, да бжде: Миръ, взаимно разбирателство, хармония

И всички тия малки свѣтли поточета, образувани по този начинъ, ще се слѣятъ въ едно мощно течение, което ще залѣе свѣта, ще измѣни коренно земната аура и ще подготви условията за културата на новото небе и новата земя, култура на миръ, справедливостъ, взаимна помощ между народитѣ, култура на братство.

Ако нѣкой изпраща отрицателни мисли, той не само, че е отговоренъ за бждещето на човѣчеството, понеже праща една сила, която действува разрушително въ човѣшката култура, но той разрушава и себе си, понеже привлича къмъ себе си тия отрицателни енергии, които ще съсиятъ самия него. А отъ друга страна оня, който изпраща строителни, свѣтли, добри мисли: за миръ, справедливостъ, разбирателство и пр., той не само, че допринася нѣщо за издигането на човѣчеството изъ днешното грудно положение, въ което се намира, но той самъ става привлекателенъ центъръ на всички обновителни, свѣтли строителни енергии въ природата, които ще го повдигнатъ, ще развиятъ неговитѣ заложиби, ще внесатъ свѣтлина, радостъ, хиляди благословения въ самия него.

Нѣкой би могълъ да каже: Какво може да се направи съ изпращането на такива свѣтли мисли къмъ свѣта? На това може да се отговори така: Физическиятъ свѣтъ е реаленъ, но той има относителна реалностъ. Колкото отиваме къмъ по-висшитѣ свѣтове, толкова свѣтътъ става по-реаленъ. Умствениятъ свѣтъ е единъ свѣтъ съ повече измѣрения, отколкото физическия. Колкото отиваме по-горе въ свѣтоветѣ, толкова се приближаваме повече до абсолютната реалностъ. Една велика, красива, божествена мисълъ има въ себе си често по-мощна сила, отколкото една обикновена постъпка въ физическия свѣтъ.

Когато се изпращатъ такива нови, обновителни, съживителни сили въ свѣта, тогава почва да се гради нѣщо ново, красиво въ умствения свѣтъ, и скоро това ще се изяви и въ физическия.

Това е единъ отъ многото начини, по които човѣкъ може да бжде полезенъ за идването на красивото утре — на оная нова култура, за която сж имали прозрение всички души, озарени съ свѣтлината на новитѣ идеи. Това пробуждане на съзнанието на човѣчеството се очаква.

Днешната епоха е една отъ важнитѣ въ историята на човѣчеството, понеже днесъ преживяваме родилнитѣ мъки на новото човѣчество: днесъ е епохата, когато ще стане завой въ културния ходъ на човѣчеството.

Лжчитѣ на изгрѣващото слънце прѣскаатъ постепенно силитѣ на нощта. И ще настане новиятъ день — великиятъ празникъ на пробуденитѣ души, освободени отъ веригитѣ на старитѣ възгледи върху живота.

Д-ръ Ел. Р. Коенъ

Сѣячътъ

Всѣки е прочелъ или слушалъ притчата за Сѣятелятъ, която почти еднакво ни се предава отъ тримата евангелисти Матей, Марко и Лука. Тази притча, както и всѣка мъдростъ събужда у всѣкого най различни чувства и мисли. Въ това седи истинската магия на Словото и Истината. Словото на Истината се приема фактически споредъ подготовката на всѣки човѣкъ. Затова и Христосъ ни разкрива въ тази притча тѣзи разни категории хора — тѣхната, по-право, подготовка за възприемане на Истината, на „Словото“.

Много въпроси събужда въ съзнанието на човѣка тази притча за Сѣятеля. Тя разгрѣща цѣлото човѣшко битие, животътъ му, пѣтътъ му, неговиятъ растежъ, стремежитѣ му, душевнитѣ му копнежи и потребности.

Вие слушате нѣкой проповѣдникъ отворилъ библията и чете: „Ето, излѣзе сѣятельтъ да сѣе и когато сѣеше, едно падна край пѣтя и дойдоха птицитѣ и озобахъ го. Друго падна на каменисти мѣста, дѣто нѣмаше много прѣстъ. Скоро изникна, защото нѣмаше дълбока земя. А като изгрѣ слънцето припламна и изсъхна. Третото падна всрѣдъ трънетѣ. Порастнаха трънетѣ и заглушиха го. А друго падна на добра земя и даваше плодъ едно сто, друго шестдесетъ, а друго тридесетъ. . . .“

Вие прочее, чуйте притчата за сѣятеля. На всѣкого, който слуша словото на царството и не го разумѣва идва лукавиятъ и грабва посѣяното отъ сърдцето му: той е посѣяното край пѣтя. А посѣяното на

камениститѣ мѣста — той е, който слуша словото и го приема скоро съ радостъ. Коренѣ, обаче, въ себе си нѣма. Привременно е всичко. И когато настане скръбъ или гонение за словото, тозъ часъ се съблзнява.

Посѣяното въ трѣнетѣ, той е който слуша словото, а грижитѣ на този вѣкъ и измамата на богатството заглушава словото и бива безплодно. Посѣяното на добрата земя, той е който слуша словото и го разумѣва, който дава плодъ и прави единъ сто, другъ шестдесетъ, а другъ тридесетъ.“

Следъ тази притча, слушана въ своята естествена срѣда, както Христосъ я е изрекълъ край брѣга на морето — при тази обстановка, която предразполага къмъ по-голѣмо углѣбяване, човѣкъ би се замислилъ дълбоко върху всичко. Той ще види едно огледало на самия себе си. Единъ пжтъ на себепознанието: пжтъ и сила къмъ възходъ.

Ала вие слушате да се говори за притчата на сѣятелѣтъ отъ нѣкой проповѣдникъ, нѣкой свещеникъ или пасторъ. Той почва своята речъ: Често къмъ насъ християнитѣ се отправя упрека, че отъ две хиляди години откакъ Христосъ биде разпнатъ за свѣта, свѣтътъ не възприе Христа и не трѣгна по вѣрата Христова. Кой е причината за това — Християнството или свѣтътъ? Христосъ, който е билъ най-голѣмия психологъ на земята, ни дава разрешение на този въпросъ въ притчата за сѣятеля. Той раздѣля душитѣ на четири категории. Едната категория сж „душитѣ—пжтъ“. Върху тѣхъ пада сѣмето на Словото, но не може да се задържи и птицитѣ го клѣвватъ. „Пжтътъ“, продължава проповѣдникътъ е мѣсто кждето всичко става. Тамъ има всѣкаква нечистота, користъ и зло. Пжтътъ е царството на злото. Затова доброто сѣме не може да се задържи тамъ. Тамъ, както и самиятъ Христосъ казва, има достѣпъ лукавиятъ. Кой е виновенъ, че въ тия „души—пжтъ“ нѣма мѣсто за Христа, за Словото — Християнството или свѣтътъ? Отговорътъ е ясенъ, всѣки го разбира.

Проповѣдѣта минава върху другата категория души — „души—камѣкъ“. Върху тѣхъ пада сѣмето и понеже нѣма достатъчно почва, скоро изгряя отъ лжчитѣ на слънцето. Това сж души съ закоравѣли сърдца, тамъ има малко почва, затова нищо не никне. Тѣ сж толкова безразлични къмъ всички, че и на доброто не обръщатъ внимание. Кой е виновенъ, че и тази категория души не може да възприеме християнството? Безспорно свѣтътъ. Защото всички тия души живѣятъ въ него.

Третата категория души това сж тия, които представятъ добра почва, ала сж покрити съ трѣне. Сѣмето пада всрѣдъ трѣнетѣ, пониква, но трѣнетѣ го заглушаватъ. Това сж души заети така много съ славата и богатствата на свѣта, че за Словото не остава мѣсто. Всѣко външно нѣщо, всѣко удоволствие е въ състояние да ги спъне и съблзни, да убие сѣмето на Словото. Кой е виновенъ за това — християнството или свѣтътъ? Явно е и това — свѣтътъ.

А четвърто падна на добра почва и даде многоброенъ плодъ. Добрата почва, това сме ние вѣрующитѣ, казва проповѣдникътъ. Ние, които сме разбрали разпѣтия Христосъ, който се пожертвува за нашето спасение, ние истинскитѣ християни, сме възприели и последвали Христа, ние сме добрата почва и даваме плодъ стократенъ. Ние вѣрующитѣ, завършва пасторътъ, които сме възприели сѣмето на словото, трѣбва

да говоримъ навсѣкжде, всѣкога, за да освободимъ свѣта отъ ржцетѣ на лукавия.

Съпоставяте въ глѣбинитѣ на душата си една и сѣща притча, слушана при две различни обстоятелства. Веднѣжъ на брѣга на морето отъ устата на Христа и другъ пѣтъ отъ устата на Христовъ последователъ, служителъ въ нѣкоя отъ безброй многото църкви, раздѣлили безцеремонно, безсрамно тѣлото на Христа, неговата, божемъ духовна сѣщностъ. При първия случай, вие си отивате въ дома съ едно повишено разположение на духа. Въ васъ се събужда доброто намѣрение да направите отъ себе си „добра почва“ за Словото, за благородното, възвишеното, разумното. Вашето сърдце се отваря, вие имате прозрения и откровения. Добивате сили. Задъ васъ остава едно минало, което никога вече нѣма да се върне. — Едно минало на угнетение, на свито сърдце, на песимизъмъ, на мизантропизъмъ. Вие се чувствувате свободенъ отъ едно бreme, което не ви е давало възможность да мислите за нѣщо по-хубаво, по-свѣтло, по-възвишено и благородно; вие се чувствувате способенъ да вниквате въ сѣщината на нѣщата. Изживявате всичко това, сякашъ за единъ мигъ, ала този мигъ ви дава крила, дава ви сила, дава ви свѣтлина, вие го имате вѣчно предъ себе си. И всѣки день вие се освобождавате отъ грѣшкитѣ си, вие растете, ставате другъ човѣкъ — човѣкъ живѣещъ въ духовна пълнота и познание. Вие всѣки день възлюбавате все повече и повече живота, хората, свѣта. Виждате, че тѣ сѣ чада Божии, а свѣтътъ — велико училище за растене въ мъдрость и любовь.

Съпоставяте въ съзнанието си речта за сѣятеля на проповѣдника съ словото на Христа. Били сте въ църква, отишли сте тамъ за утѣха, за смисълъ, за просвѣтление. Слушали сте проповѣдь за сѣятеля въ горния духъ. Вие се чудите отъ кои хора сте. Въ всѣка категория се намирате. Защото сте членъ на този свѣтъ, съ всичкитѣ му нужди, съ всичкитѣ му необходимости — добри и лоши. Вие неможете да се причислите къмъ абсолютно вѣрващитѣ, както нашиятъ свещенослужителъ счита себе си и пасомитѣ си. Неможете, следователно, да се считате предварително спасени за вѣчни времена, само защото вѣрвате въ Разпѣтия Христоу. Не можете, следователно, да се считате въ пълненъ смисълъ на думата „добра почва“ за Словото Божие. Въ васъ има добро, въ вашето сърдце гори пламѣкъ на благороденъ стремежъ и жертва. Вие чувствувате, че всѣки день се разрастватъ тѣ въ васъ. Ала вие чувствувате, че навремени отстѣпвате отъ това свѣтло и добро въ сърдцето си. Защото въ живота има коравини и хлѣзгави мѣста. И следъ всѣко подхлѣзване, новъ още по-голѣмъ огънь се разраства въ васъ. Чувствувате дѣхътъ, присѣтствието на Бога до васъ. Неговиятъ новъ импулъсъ и творческа радостъ.

При всѣко вглѣбяване въ себе си, следъ всѣка грѣшка и следъ всѣко страдание, вие чувствувате, вие изживявате, разбирате, че въ васъ има една друга сѣщностъ, която не грѣши, която е абсолютно разумна, която е абсолютно чиста, която е частъ отъ Бога и „едно съ Бога“ — както е казано въ Писанието. Това е вашата собствена душа, вашето сѣщинско азъ, което е неизмѣнно, чисто, разумно, което не може да върши престѣпление и не може да бжде ни „пѣтъ“, ни „каменлива

почва“, ни трънеста почва“. Вие, вашата душа сте само добра почва за ваичко разумно, възвишено, благородно! Тя, живият Богъ въ васъ, е която се проявява въ свѣта и която превръща всѣко зло въ него въ добро. У всѣки човѣкъ и най-лошия нагледъ работи душата, Богъ. У всѣки човѣкъ се проявява тя и го издига. Чрезъ всѣки човѣкъ се праща добро на земята.

Има една привидна, но красива поляризация на земята на добро и зло, на духовно и свѣтско, на душа и материя. Много философски учения сж създадени върху тази красива, дълбока и неразбираема сжщина на живота. Много красиви и мждри слова сж изречени върху нея презъ всичкитѣ дни на земния животъ. И тѣзи най-важни въпроси останаха и оставатъ все неразрешени. До тѣхното пълно разрешение идва всѣки човѣкъ самъ, когато разбере своето истинско естество, когато разбере, че „той е духъ“ и всичко, въ което се изявява човѣкъ не е нищо друго, освенъ една проява на самото негово естество. Че неговиятъ умъ, сърдцето му, неговата материална сжщина не сж нищо друго освенъ етапи на съзнанието, или по-право казано, различни сфери на пречупвания на проявата на духа. Когато пречупването на тази проява на духа, на душата, стане въ по-гъста срѣда, каквато е свѣтътъ на физичното, тогава се явяватъ редъ помрачения, недоразумения, неясноти, невъзможности за постижения, съ една речъ зло. Такива, тѣй да се каже, дисхармонични пречупвания се явяватъ и въ още по-високитѣ свѣтове — свѣтоветѣ на чувствата и на мисълта. Въ тия по-сложно устроени свѣтове спънкитѣ, заблудитѣ, злото, може да бжде много по-голъмо. Ала както свѣтлината прогонва мрака, така и познанието за самия себе, за човѣка въ пълнота, разсѣйва всѣка представа за зло, за страдание. Въ свѣтлината на едно истинско духовно разбиране злото изчезва, или по-право — то престава да бжде страшно. Защото всичко това придобива своята истинска стойностъ на нѣщо преходно. Въ това отношение свѣтътъ, широкиятъ свѣтъ представя мѣстото, кждето ставатъ всички тѣзи процеси на пречупване на духовното, кждето духътъ се проявява и преработва твърдата, грубата материя въ благородна почва.

Най-лесното нѣщо е да отречешъ нѣщата. Да отречешъ, обаче, свѣта като нѣщо отдѣлно отъ човѣка и специално отъ християнството, това е явно недоразумение. Че днешниятъ свѣтъ е едно велико дѣло на самото християнство! Злото не е изчезнало отъ земята, страданията не сж престанали, ала днесъ човѣкъ е по-пригоденъ да разбере великата Христова мисълъ, отколкото въ миналото. Металътъ се пречиства, когато мине презъ огънь. Свѣтътъ трѣбва да мине презъ огънь. Тогава ще бжде другъ. Съзнанията на хората ще се преобразятъ, ще бждатъ годни за други по-висши възприятия и прояви. Ала въ всичко това е Христовиятъ духъ. Той работи на земята днесъ. Той не е напусналъ никога земята. Защото нашитѣ души сж едно съ Него — Духътъ на любовта.

Има една дълбока тайна на земята, неразбулена още за човѣшкия мозъкъ. Тя е мистерията за човѣшката душа — тази искра Божия. Нейното преобразяване въ свѣтоветѣ на материалното, на чувствата, на мисълта. Тя е свѣтлата нишка, що свързва всички тия свѣтове въ едно. Неясна е още за човѣшкия мозъкъ тази единна връзка, но тя е жива,

тя съществува. За този, който я е намѣрилъ, той е намѣрилъ себе си, той е намѣрилъ смисъла на своя животъ, който е вѣченъ.

Въ вашето съзнание избликватъ всички тѣзи мисли, когато съпоставите истинската проповѣдь на Христа за сѣятелъ и човѣшкото тълкувание, което може да ѝ се даде и ѝ се дава. Питате се — какъ може да се понижи душата на човѣка до положението на „пжтъ“, на „камъкъ“, влюбче на сжщностъ, която е зла и таи зло въ себе си? — Въ бистротата на вашето разсжждение виждате голѣмото неведение и неразбиране на духовното, а още по-малко на християнството. Душата, свѣтътъ на душата, на духа е свѣтъ на живия Богъ. Въ него нѣма зло.

Вие разсжждавате върху притчата изречена отъ Христа. Виждате, че Той е правъ. Христосъ прави единъ дълбокъ анализъ на човѣшкото сърдце, на човѣшкитѣ чувства. Тѣ могатъ да бждатъ твърди като камъкъ. Тѣ могатъ да бждатъ така безцеремонно разпуснати и всѣки и всичко може да гази и бърка тамъ. Въ тѣхъ може да намѣрятъ мѣсто тръне и бодили. Христосъ наемква за мислитѣ на човѣка, които се движатъ въ една широка амплитуда между „зло“ и „добро“. Христосъ наемква за волята на човѣка, която ту е пригодна да прави зло, ту е воля за благородни и възвишени дѣла. Въ своята цѣлостъ волята, чувствата и мисълта въ човѣка правятъ неговия характеръ. Христосъ сигурно наемква за характера на човѣка, който се подава на толкова много колебания и следователно, на класификация и подѣление. Вѣроятно въ притчата на Христа трѣбва да доловимъ тритѣ главни прояви на характера, на неговитѣ прояви като темпераменти. Тѣ сж — жизнениятъ (сангвиниченъ) темпераментъ, витивниятъ (лимфатиченъ) темпераментъ и динамичниятъ (холеричниятъ и меланхоличенъ) темпераментъ, който нѣкои автори подѣлятъ не безоснователно на две. И Христосъ препоръчва „добрата почва“, онзи човѣшки типъ, въ когото е всичко уравновесено, въ когото живѣятъ всички добри качества на всѣки споменатъ темпераментъ. Въ сжщия този смисълъ и Учителътъ, въ лекцията си за темпераментитѣ, говори да се вземе доброто отъ всѣки единъ отъ тѣхъ.

Има пжтъ, начинъ за това. Лишеятъ, който се прикрепя здраво о скалитѣ, ни показва, какъ да обръщаме нашитѣ корави, като скала чувства и мисли въ ползотворна почва. Бистриятъ потокъ разронва всѣка набита земя и я обръща на златна почва.

Въ пжтя на работа надъ себе си, човѣкъ става добра почва и дава плодъ едно тридесетъ, друго шестдесетъ, а друго сто.

Той намира себе си, познава Бога, възлюбва свѣта, хората, въ които Богъ се проявява.

Сфера на Нептуна

Откриването на Нептуна на 23 септември 1846 г. е единъ отъ най-познатитѣ примѣри на научно предсказание. Астрономитѣ Леверие и Адамсъ, изхождайки отъ пертурбациитѣ на Урана, които не можели да се обяснятъ само съ въздействието на известнитѣ дотогава планети, допуснали съществуването на една нова планета, която трѣбвало да се смѣтне като виновница за смущенията на Урана. Тѣ предизчислили нейното положение и елементитѣ на нейната орбита и съобщили тия данни на астронома Галле въ Берлинъ. Той действително открилъ новата планета на посоченото мѣсто — наблюдаваното положение на Нептуна се отличавало отъ изчисленото съ по-малко отъ градусъ. Така, броятъ на познатитѣ членове отъ слънчевата система порастналъ съ още единъ. За астрономията това е представляло единъ новъ и интересенъ обектъ за наблюдения и пресмѣтания, а за астрологията — едно ново неизвестно, което е трѣбвало да се опредѣли чрезъ редъ наблюдения и проучвания. Впрочемъ и астролозитѣ, подобно астрономитѣ — математици, се бѣха натъкнали на известни „пертурбации“ въ живота, на известни явления, които не можеха да се обяснятъ изцѣло съ влиянието на познатитѣ дотогава астрологични фактори. И тѣ чувстваваха, че има негли и други членове въ слънчевата система, които вече действуватъ като фокуси на известни космични сили. Тѣзи имъ интуитивни досѣтки се подкрепяха въпрочемъ отъ окултната наука, която винаги е говорѣла за съществуването на трансъ-сатурнови планети. Както и да е, но Нептунъ, следъ като биде откритъ, се вмъкна, подобно Урана, въ астрологичната практика и лека полеха неговото тънко, трудно уловимо „влияние“ доби по-опредѣленъ характеръ. Оказа се, преди всичко, че и новата планета, като Урана, е единъ носителъ на „пертурбации“, единъ смутителъ на стария редъ. Астрономически, това се изрази между другото и въ факта, че Нептунъ наруши Тициусъ-Бодевия законъ за планетнитѣ разстояния. Въ астрологичната пкъ система той се явява заедно съ Урана (а днесъ и съ Плутонa) нарушителъ на нейната класическа планетна седморка.

Какъ обясняватъ астролозитѣ тоя фактъ, за това говорихъ вече въ „Сфера на Урана“. Тамъ споменахъ сжщо и за това, какъ схващатъ окултиститѣ връзката между откриването на една нова планета и пробуждането на известни сили въ съзнанието на човѣцитѣ, за които тя въ дадения моментъ става видима и знайна. Пакъ тамъ най-сетне загатнахъ за това, какъ се схваща влиянието на една планета, която е съществувала и допреди откриването ѝ отъ астрономитѣ и, следователно, не е могла да не влияе по единъ или другъ начинъ върху живота на земята. Обясненията дадени въ „Сфера на Урана“ по тия въпроси, важатъ очевидно и за Нептуна, както въпрочемъ и за всѣка новооткрита планета, каквато е напр. Плутонъ.

Ала тия обяснения на окултиститѣ, колкото и да сж правдоподобни, все пакъ иматъ теоритиченъ, спекулативенъ характеръ. Отъ чисто научно гледище насъ ни интересува въпросътъ, съществува ли съответствие между известни явления въ живота, както личенъ, така и общественъ, отъ една страна, и геоцентричнитѣ положения на Нептуна по еклиптиката — отъ друга. Астролозитѣ смѣтатъ, че следъ около

стогодишни наблюдения и изследвания, могат съ увѣреностъ да твърдятъ, че такава съответствие наистина съществува. Въ резултатъ отъ тия наблюдения смѣта се, че сж установени известенъ родъ явления, които могатъ да се отнесатъ къмъ неопредѣлената още, твърде флуидна сфера на Нептуна, чиито „влияния“ изобщо мжчно се дешифриратъ.

И тъй, що представя Нептунъ, не като небесно тѣло — това е отъ вториченъ интересъ за астрологията — а като „планетенъ принципъ“, като фокусъ на известни космични сили, които функциониратъ въ слънчевата система? Наблюденията показватъ, че въ своитѣ най-високи прояви Нептунъ е свързанъ съ ония възвишени състояния на човѣшката душа, при които тя се издига до преживѣване на космичната любовъ, на онова слияние на индивидуалното съзнание съ мировото съзнание. При тия състояния, присъщи само на великитѣ мистици, изчезватъ всички граници, що отдѣлятъ душа отъ душа, животъ отъ животъ. Само при тия състояния може да се изпита великото единство на живота.

Ако преведемъ терминологията на индуската езотерична философия на езика на астрологичнитѣ символи, ще трѣбва да свържемъ Нептунъ съ будическия свѣтъ, свѣтътъ на „Нирвана“. Тѣй както Уранъ пкъ ще съответствува на причинния свѣтъ — свѣтътъ на висшия маанасъ. Едва въ тоя свѣтъ човѣкъ разбира, какво е свобода, какво е освобождение отъ веригитѣ на личното съзнание, тѣй както въ будическия свѣтъ той постига пълнотата на живота чрезъ единение съ Цѣлото. Ето защо, ако Уранъ символизира свѣта на свободата и е свързанъ въ човѣшкия животъ съ ония процеси на освобождаване отъ всички изкуствени ограничения, които сковаватъ човѣшкия духъ и му прѣчатъ да се приобщи къмъ космичното, то Нептунъ пкъ символизува Любовта, която носи единството на живота. Ясно е тогава, защо Уранъ, чието влияние се пречупва по единъ своеобразенъ начинъ въ съзнанието на обикновения човѣкъ, създава типа на революционера, на анархиста — човѣка съ силенъ „инстинктъ за свобода“. Ясно е, защо и Нептунъ, чиито тънки трептения, пречупени въ съзнанието на хората, създаватъ понѣкога у тѣхъ сжщински хаосъ, въ който сжщо изчезватъ всички различия, но по пжтя на разпадането и разрушението, бележи типа на религиозния и социаленъ нихилистъ. И ако проявитѣ на Урана въ човѣшкия свѣтъ се движатъ между двата полюса — свободния човѣкъ, у когото е пробудено космичното съзнание, и асоциалния типъ на анархиста-терористъ, то проявитѣ на Нептуна се движатъ между следнитѣ два полюса — мистика, човѣка на любовта, който съзнава единството на живота и работи по пжтя на жертвата и безкористното служене за неговото осъществяване въ живота на човѣцитѣ, и типа на религиозния или политическия маниакъ, който проповѣдва пълно разрушение на тоя „грѣшенъ“, респ. „несправедливъ“ свѣтъ. Въ този доленъ полюсъ на Нептуна, който лежи въ хаоса, се явяватъ сжщо така ония патологични типове на разнитѣ наркотици, които употребяватъ морфий, кокаинъ и опиумъ, за да се изтрѣгнатъ отъ тежкитѣ вериги на този свѣтъ и да потънатъ въ свѣта на „далечното“, „безбрѣжното“, въ свѣта на неяснитѣ видения и смжтнитѣ снѣнища, на гибелнитѣ, но упоителни блаженства. Подъ знака на злокобното Нептуново влияние попадатъ и ония поети отъ типа на Бодлера, които търсятъ „странното“, „чудноватото“, „примам-

ното“, „екзотичното“, и които си създават чрез упояване с алкохолъ или наркотични сръдства свои „paradis artificiels“ — изкуствени райове. Астролозитъ сж констатирали, че всички тия отрицателни, патологични прояви се дължат на така нареченитъ „лоши аспекти“ на единъ „зле поставенъ“ въ хороскопа Нептунъ. Поради това нѣкои астролози наричатъ Нептуна вълшебникъ, магьосникъ, който създава у хората, неподготвени да възприематъ неговитъ високи трептения, всевъзможни илюзии, измамни видения, халюцинации. И докато тия нещастници си мислятъ, че сж се издигнали въ нѣкакви „висши сфери“ на духовния свѣтъ, тѣ всжщностъ сж попаднали въ ония слоеве на подсъзнанието, въ които плаватъ разпокъсани архаични образи, остатъци отъ едно праисторично минало. На такива патологични прояви най-вече се натъкватъ психиатритъ въ своитъ клиники и затова считатъ за патологични всички душевни преживѣвания безъ изключение, които попадатъ въ „Нептуновата сфера“. Но между тия прояви въ „тъмния полюсъ“ на Нептуна и чиститъ и свѣтли преживѣвания на великитъ мистици, които се издигатъ до неговия „свѣтълъ полюсъ“, има грамадна разлика. Тази разлика, обаче, лѣкаритъ-психиатри и въобще официалнитъ учени или не схващатъ, или не желаятъ да схванатъ.

Подъ силното влияние на „вълшебника“ Нептуна се намиратъ и разнитъ „магьосници“, фокусници, илюзионисти, а сжщо и мнозина мошеници, които сж майстори да оплитатъ хората въ своитъ мрежи, като имъ създаватъ какви ли не илюзии.

Дотукъ бѣ дума повече за отрицателното, низходяще влияние на Нептуна. Неговото възходяще влияние се проявява въ едно разширение на съзнанието, което наистина става способно да долавя повече или по-малко отчетливо трептенията на „будическия свѣтъ“ — свѣтътъ на любовта и единението. Ето защо, у ония, които се намиратъ подъ това Нептуново влияние, интуицията, финнитъ предчувствия, тънkitъ долавяния на най-потайни мисли и чувства сж силно развити. Понеже, отъ друга страна, чувството за единството на живота се проявява съ особена сила у тѣхъ, тѣ по-чутко отъ другитъ долавятъ да трепти единния, общия животъ въ всичко живо. Ясно е тогава, защо тѣ схващатъ човѣка преди всичко като душа, като съзнание, а не само като личностъ, принадлежаща къмъ тази или онази обществена сръда, къмъ тази или онази класа, националностъ, религия. Тѣзи различия за тѣхъ не сж особно мѣродавни, макаръ и да ги иматъ предъ видъ. Тѣхното разширено съзнание, което се е издигнало надъ човѣшкитъ форми, не може да се ограничи въ рамкитъ на една религия, на една философия, на единъ тѣсенъ наученъ мирогледъ, на една социална идеология. Затова тѣ сж космополити по духъ, братя на всички хора по земята, независимо отъ това къмъ коя раса, народъ, класа или вѣрую принадлежатъ. Ако сж хора съ силно развита духовна природа и чувствуватъ нужда да се свържатъ съ нѣкоя сръда, тѣ обикновено се ориентиратъ къмъ свободнитъ духовни движения, кждето се култивира братското чувство между хората въ духа на любовта и свободата. Ако сж пъкъ социално настроени, тия идеалисти, белязани отъ Нептуна, се ориентиратъ къмъ социализма и по специално къмъ комунизма.

Тукъ му е мѣстото да отбележа, че комунизмътъ, къмъ който се ориентира обикновено споменатиятъ по-горе социално настроенъ типъ,

се намира, споредъ съвременната астрология, подъ силното влияние на Нептуна. Подъ същото влияние попада, отъ друга страна, и съвременниятъ спиритизъмъ, къмъ който има по-голъмо сродство първиятъ, духовно настроенъ типъ. На нѣкои, може би, ще се стори странно, че астролозите поставятъ подъ знака на една и съща планета две тъй различни по характеръ и по тенденции движения. Но ако се вземе предъ видъ общия характеръ на Нептуновото влияние, така както то бѣ очертано въ по-преднитѣ страници, ще се види, че тия две коренно различни на пръвъ погледъ движения черпятъ своя импулсъ отъ единъ и същъ идеенъ свѣтъ, отъ единъ и същъ източникъ на сили, само че поляризирватъ тия сили въ две различни плоскости.

Интересно е да се отбележи, че съвременниятъ спиритизъмъ — казвамъ съвремененъ, защото спиритични явления и спиритична практика винаги сж съществували — възникна и се разпространи непосредствено следъ откриването на Нептуна (23. септ. 1846 г.). Следъ сензационнитѣ спиритични прояви въ дома на семейството Фох, Америка, които предизвикаха масова възбуда въ тая страна, спиритизмътъ залѣ като буйна вълна цѣла Америка и Европа. Масичкитѣ започнаха да танцуватъ въ тъмнитѣ стаи, а медиумитѣ — необходимъ факторъ за спиритичнитѣ явления: разиграване на масички, „апорти“, мѣстене или вдигане безъ контактъ на тежки предмети, спонтанно издигане на медиума въ въздуха или левитация, материализации и пр., станаха най-желанитѣ люде. Необикновенитѣ психични способности на тия субекти въ будно състояние, а особено въ състояние на трансъ, способността имъ да изпадатъ лесно въ хипнотиченъ или магнетиченъ сънъ, минавайки бързо презъ разнитѣ му фази, рѣдкитѣ дарби, които се проявяватъ у тѣхъ въ високитѣ степени на магнетичния сънъ, като запримѣръ телепатия, ясновидство, психометрия, проникване въ миналото и предсказване на бъдещето, не можеха въ края на краищата да не преодолеятъ скептицизма на официалнитѣ учени и да не станатъ обектъ на научни наблюдения и изследвания. Образуваха се дори научни общества, които си поставиха за целъ да провѣрятъ спиритичнитѣ явления. Многократнитѣ провѣрки отъ непредубедени учени въ разни страни потвърдиха по единъ недвусмисленъ начинъ истинността на спиритичнитѣ явления. И ако спиритичната теория за обясняване на тия явления все още можеше да се оспорва, то фактитѣ, които лежахъ въ нейната основа, не можеха повече да се отхвърлятъ. Резултатътъ отъ всичко това бѣше, че тѣзи именно факти, натрупани въ грамадно количество, пробиха фронта на официалната наука и навлѣзоха въ нейнитѣ „непревзимаеми“ крепости, като създадоха — въпрѣки съпротивата на жрецитѣ на материализма — единъ новъ клонъ отъ психологията: метапсихиката или парапсихологията. Така, отъ мъглявината на спиритизма се излжи едно ядро отъ безспорни научни факти, които родиха метапсихиката.

Самъ по себе си спиритизмътъ, макаръ да претендира, че е преди всичко научна доктрина, почиваща на провѣрени факти, има по-скоро характеръ на масово, религиозно движение. Съ своитѣ доказателства, че има „загробенъ миръ“, че има „отвѣденъ свѣтъ“, въ който пребиваватъ душитѣ на умрѣлитѣ, съ възможноститѣ, които откри, да се дохожда въ връзка съ този свѣтъ и съ душитѣ на заминалитѣ чрезъ

медиумитѣ, съ заслугата си, че показва наличността на медиумични способности и психични дарби у човѣка, спиритизмътъ бързо овладѣ сърдцата на широкитѣ маси, обезвѣрени отъ религиозния и наученъ материализмъ. И въпрѣки нѣкои заблуди и суевѣрия, въпрѣки психичнитѣ поражения у мнозина вѣрующа, които не можеха да не се породятъ при една такава масова практика на спиритизма, той има безспорната заслуга, че повдигна заспалата вѣра у хората въ безсмъртието на душата и въ сѣществуването на духовенъ свѣтъ, а сѣщо и заслугата, че стана поводъ за научно потвърждаване на редица „метапсихични“ явления — обстоятелство, което ще играе важна роля въ бъдещето развитие на човѣчеството.

Прозорливиятъ читателъ лесно ще схване „нептуновия“ характеръ на тази нова религия: купнежътъ къмъ „отвѣдното“, къмъ свѣта на обезпѣтенитѣ духове, жаждата за едно ново откровение, за една нова религия, която има универсаленъ, общочовѣшки характеръ и въ която вѣрата да почива на опитъ, стремежътъ да се разбиятъ веригитѣ на единъ сковавашъ материализмъ, за да се освободи душата и да се свърже съ своя първоизворъ — това сж все нептунови прояви.

Роденъ при единъ съвпадъ на Нептуна съ Сатурна въ знака Водолей — една астрологична формула, която сама по себе си говори много на вещия астрологъ — спиритизмътъ пое своя пѣтъ, усѣянъ съ борби и противоречия, съ очарования и разочарования, съ проблесъци на истината и миражи на илюзията, подъ знака на „великия Вѣлшебникъ“. Неговитѣ научни инструменти — медиумитѣ, споредъ изследванията на астролозитѣ, сѣщо се намиратъ подъ силното негово влияние — въ тѣхнитѣ хороскопи Нептунъ обикновено е силенъ по положение и аспекти. Така че, въ оня комплексъ отъ психични сили и способности, които характеризиратъ медиума, покрай Луната и Уранъ, най-силно участие взема Нептунъ.

Да минемъ сега къмъ социализма, респ. комунизма и болшевизма. Родоначалникъ на това политико-социално движение и създателъ на неговата доктрина — на така наречения марксизмъ — е както се знае Карлъ Марксъ. Единъ бѣгълъ погледъ върху хороскопа на последния ни сочи Нептунъ, ретрограденъ, въ съвпадъ съ Урана, сѣщо ретрограденъ, въ знака Стрелецъ. Този съвпадъ е въ квадратура съ другъ единъ характеренъ съвпадъ — между Сатурна и Плутона въ знака Риби. Нѣма да се спираме да тълкуваме тази астрологична конфигурация, колкото и да е интересна тя, защото ще надскочимъ целта, която въ случая сме си поставили — да набележимъ позициитѣ на Нептуна въ хороскопитѣ на идеолозитѣ и водачитѣ на комунизма, респ. болшевизма. Ще кажемъ само, че този съвпадъ въ Стрелеца — знакъ на религията, етиката, философията, на иерархичната Юпитерова концепция за социаленъ строй — между „революционера“, „реформатора“ Уранъ и „утописта“, мечтателя за новъ социаленъ редъ, Нептунъ, е изразъ на оная дълбока революционна нужда, която човѣчеството е изпитвало въ оня моментъ. Вѣрно е, че хиляди и хиляди индивиди по времето на Маркса сж се родили подъ сѣщия съвпадъ. Ала Марксъ е билъ „избранникътъ“, уречениятъ отъ Природата „man of destiny“, както се изразяватъ англичанитѣ, човѣкътъ, който е трѣбвало да стане фокусъ на набраната революционна енергия, напиреща да се прояви на-

вън. Присъствието на тия планети въ интелектуалния, философски знакъ на Стрелеца — знакъ на доктринитѣ — показва, че революционнитѣ идеи е трѣбвало да се оформятъ първомъ въ стройна доктрина. Този съвпадъ е въ квадратура съ Сатурна и Плутона въ Риби — знакъ на нашата, християнска епоха и последенъ, „ликвидационенъ“ знакъ въ Зодиака. Сатурнъ, последна планета отъ „подлунния свѣтъ“ на древнитѣ, символъ на всичко старо, установено, излѣто въ строго опредѣлени форми, действащо съ автоматизма на традицията, е атакуванъ отъ тритѣ „транс-сатурнови“ планети — Уранъ, Нептунъ и Плутонъ. На астролога-съзерцателъ, който разбира езика на астрологичнитѣ символи, тази конфигурация-формула: Уранъ въ съвпадъ съ Нептуна въ Стрелецъ, въ квадратура съ Сатурна и Плутона въ Риби, говори много.

Всѣщностъ, точниятъ съвпадъ на Урана съ Нептуна се образува почти три години по-късно отъ неточния, формиращъ се съвпадъ на тия планети у Маркса. Ала той се случи въ Козирога. А за целитѣ на природата изглежда че е билъ необходимъ знака Стрелецъ и посочената по-горе конфигурация, която настѣпва много рѣдко и бележи епохи.*)

Безъ да се спирамъ на по-нататъшни подробности, ще кажа, че Нептунъ се срѣща въ една типична кофигурация въ хороскопитѣ на тримата най-видни водачи на революционния комунизъмъ и на большевишката революция: Ленинъ, Троцки и Сталинъ — именно той е въ съвпадъ съ Марса. Тукъ ще отбележа, че тъкмо този съвпадъ на Нептуна съ Марсъ е астрологичниятъ символъ на комунистичното движение. Той бележи и неговия борчески, революционенъ периодъ, а сѣщо и оформяването му въ политически партии, които се стремятъ къмъ завземане на властѣта.

И наистина, у Ленина, Сталина и Троцки, които сж предимно революционери-дейци, а не само теоретици-доктринери, какъвто е билъ преди всичко Марксъ, ние срѣщаме тоя типиченъ съвпадъ като тѣхненъ печатъ. Но докато у Ленина той е въ знака Овенъ — знакъ на пионеритѣ, организаторитѣ, водачитѣ — у Троцки и Сталинъ той е въ Телецъ — знакъ на материалното осъществяване.

Въ хороскопа на С. С. С. Р., съставенъ за момента на неговото обявяване, виждаме Нептунъ, идейниятъ двигателъ на комунизма, въ царствения знакъ на властѣта — Лъвъ, въ съвпадъ съ Сатурна. Пакъ единъ интересенъ астрологиченъ символъ, който бележи момента, въ който една доктрина, една политико-социална идеология започва да се излива въ формитѣ на единъ държавенъ строй. Връщайки се къмъ началото на комунистичното движение, ще отбеле-

*) Интересно е да се посочатъ нѣкои по-крупни политически събития, станали около времето на точния съвпадъ: Южна Америка се освобождава отъ игото на Испания, Холандия добива своята независимостъ, Гърция започва войната за освобождението си отъ турско робство, Мексико сѣщо получава свобода. При това, въ първитѣ 20 години отъ Урано-Нептуновия цикълъ, който трае 170 години (отъ съвпадъ до съвпадъ) се правятъ най-големитѣ научни открития въ областѣта на електричеството, които едва по-късно получаватъ практическо приложение. Въ тази, именно, атмосфера сж расли Марксъ и Енгелсъ, роденъ две години и нѣкой месецъ следъ Маркса. Би било интересно да се проследи връзката между тия двама създатели на марксизма, защото ако Марксъ, тоя новъ Мойсей, представя законодателятъ и външния оформителъ на марксистическата доктрина, Енгелсъ, чиято роль остава по-скрита, защото е била засѣнена отъ ярката фигура на Маркса, е свързанъ повече съ вътрешното ѣ съдържание.

жимъ, че не по-малко интересни сж астрологичнитѣ данни за момента, когато Марксъ и Енгелсъ издаватъ своя прочутъ манифестъ (близо 2 години следъ откриване на Нептуна, по сжщото време, когато се появи и спиритизъмътъ). Както сж интересни и хороскопитѣ на Първия интернационалъ, на Третия интернационалъ и пр. Ала единъ по-добрень астрологичень етюдъ на комунизма, въ лицето на неговитѣ създатели и дейци, би представлялъ единъ значителень томъ. Тукъ азъ само набелязвамъ твърде бѣгло известни конфигурации на Нептуна. Все пакъ не ще е безинтересно да изтъкна за ония, които сж запознати съ астрологията, че като се вземе хороскопа на Марксъ за основа и се суперпозиратъ хороскопитѣ на Енгелсъ, Ленинъ, Троцки, Сталинъ, Съветската република и Третия интернационалъ (по липса на точни данни въ момента, ограничилъ съмъ се съ тия хороскопи), ще се окаже, че най-голѣмо натрупване на астрологични фактори (слънце, луна, планети и асцендентъ или възходень знакъ) имаме въ знацитѣ Телецъ и Стрелецъ. На второ мѣсто идватъ Риби — пакъ Юпитеровъ знакъ, какъвто е и Стрелецъ, а на трето — Марсовитѣ знаци Овенъ и Скорпионъ. При това въ Телецъ се намиратъ Слънцето и Луната на Маркса — астрологичното ядро на движението, около което се струпватъ Слънцето, Меркурий, Юпитеръ и Плутонъ на Ленина, съвпадътъ на Марсъ съ Нептунъ на Сталина и неговия Плутонъ, както и двойниятъ съвпадъ на Марсъ съ Нептунъ и Плутонъ у Троцки. Очевидно, Телецъ — единъ отъ економическитѣ знаци на зодиака, знакъ на производството, се явява единъ мощень акумулаторъ на енергия, която чрезъ последователни изправвания, регулирани отъ така нареченитѣ „направления“ на астрологичнитѣ фактори и на транзититѣ или преминаванията на планетитѣ презъ този активень по цѣлата си джга знакъ, предизвиква едно насилствено измѣнение на економическитѣ отношения и на политическия и социалень строй въ Русия.

Въ тия бѣгли бележки относно знака Телецъ — типичень знакъ на производителнитѣ сили въ природата — ние искахме да посочимъ, че той особено ярко очертава характера на комунистичното движение, което е не само политико-социално, но и религиозно въ края на краищата. Разбира се, тукъ религията достига своя най-материалень изразъ. При нея „небето“, сир. блажения животъ, и „боговетѣ“, сиречь ръководителитѣ на човѣшкитѣ сждбини, слизатъ на земята, кждето се изразяватъ като стремежъ къмъ материално благополучие за всички, на почвата на социалното равенство, и въ култъ къмъ „водачитѣ“ и „героитѣ“.

Запознатитѣ съ окултната история и по-специално съ историята на така наречения цикълъ на Рама, който се е развилъ подъ знака на Овена и Слънцето, ще си припомнятъ негли за бунта на маситѣ срещу жрецитѣ на Рама, повдигнатъ отъ Иршу — бунтъ, който се е развилъ подъ знака на Телеца. Ще си припомнятъ и ще съзратъ, може би, интересни съответствия съ революционнитѣ движения на нашето време.

Следъ всички тия разглеждания, направени съ едри крачки, азъ най-сетне напускамъ сферата на Нептуна, въ която наистина има чудни вълшебства.

Georg Nordmann

Вѣчниятъ законъ на развитието*)

Презъ багритѣ на всички свѣторазбирания, презъ сложнитѣ постройки на коя да е философия, окоето на единъ търсещъ ще открие, че въ живота—навсѣкжде, въ всички кѣтчета, властно царува законътъ на развоя.

Ако наблюдателътъ е естествоизпитателъ, той ще се натъкне неминуемо и много бързо на това, защото съвременното естествознание, въ кое да е отъ многобройнитѣ му разклонения, е наука за развитието. Различнитѣ геологични епохи — отъ най-далечно време — тамъ дето не може да проникне нашиятъ разумъ, сѣ епохи, въ които животътъ на земята се е манифестирааъ по специфиченъ начинъ, като постепенно, съ общата промѣна на земната кора, той е изоставяаъ едни форми, за да оживи други, като е моделирааъ все по-успѣшно и по-целесъобразно външната картина на свѣта.

Не ще бжде излишно да прелетимъ бързо съ нашата мисаъ надъ она тайнственъ и страхотенъ пѣтъ отъ преди милиони години, когато въ небесното пространство, запратена отъ незнайни космични сили, е летѣла земята — огнено червено кѣлбо, пламнало въ своята буйна младостъ. По нея сѣ пропѣтували като кертани отдалеченитѣ отъ насъ геологични епохи, но ето надъ пламналата ѝ въ руменината на моминство грѣдь, се изливатъ първитѣ дѣждове, които буйно се изпаряватъ и отново падааъ надъ нея. Това продължава, докато при установеното вече относително равновесие, тя се обвива въ гѣста облачна обвивка, която затуаъ слънцето и другитѣ свѣтила въ небесното пространство. Земята трѣпне и лети по вѣчния си пѣтъ около огненото сърдце на своя баща — слънцето. Каква бурна младостъ! Съ каква стихийна сила лумватъ изъ топлата ѝ снага необятнитѣ сили на живота! Никой сега не може да ни бжде свидетелъ за тоя далеченъ животъ на нашата прамайка, освенъ сладката и неукротима тревога въ сърдцата ни, която сме наследили отъ нея.

Днесъ геолозитѣ възстановяватъ съ доста голѣма точностъ вѣлшебната картина, когато лицето на земята е било покрито съ гигантски по размѣри и необятни по пространство лѣсове — тайнствени, мрачни, пѣлни съ топла влага, изъ които е кѣнтѣлъ като знамение чудовищниятъ ревъ на допотопнитѣ звѣрове. Следъ това неописуемитѣ катастрофи, наводнения и вулканически ерупции, които погребватъ несмѣтнитѣ растителни богатства, съ които ние днесъ насищаме огненитѣ уста на парнитѣ машини.

Ако преминемъ бързо, стихийно презъ тия епохи на земята, край адския ревъ и тѣтнежъ, излѣзълъ отъ грамаднитѣ уста на чудовищно голѣмитѣ млѣкопитаючи, ще дойдемъ до края на третичната ера, когато изъ тия лѣсове — космато, грамадно, възправено на двата си крака, крета между стволуетѣ едно странно сѣщество, въ което съвременното природознание сочи нашитѣ далечни роднини.

Дали южнитѣ области на Азия, кждето е намѣренъ питекантро-

*) Изъ неиздадената книга „Сигнали“ — есета.

пусътъ, или севернитѣ полярни области, за които се предполага, че сж по-рано изстинали и затвърдили въ земна кора, сж прародината на човѣка, това не се знае съ положителностъ.

Срѣдъ грандиозната природа — стихийна и неумолима, всрѣдъ грамаднитѣ дървета, срѣщанъ често отъ дивитѣ слонове, хипопотами, носорози и други звѣрове, човѣкътъ търси и проправя пътя си къмъ своето превъзходство надъ тѣхъ, съ малката, едва блещукаща искрица разумъ, която неизмѣнно му помага и го напътва. Успѣлъ да хване въ своитѣ чудовищно силни ржце по-слабото животно, той го разкъсва и изяжда, както всички останали звѣрове, но единъ день той се сѣща и хвърля върху плещитѣ си кървавата кожа на своята жертва. Тогава той стѣпва вече върху нанагорния пътъ на развоя, извършилъ вече първото дѣло на човѣшката култура, колкото и странно да звучи това. Единъ день, това странно двукрако същество съ звѣрския блѣсъкъ на глада, отразенъ въ очитѣ му, напуца високитѣ равнини, за да се скрие въ мрачните пещери на планинитѣ, кждето се укрива отъ внезапнитѣ стихии на бурната природа, кждето съ сухожилията отъ изяденитѣ животни и съ кремъчното острие прави първата си дреха. Подчертаваме още веднѣжъ, че отъ деньтъ, когато тоя пещеренъ звѣръ е откъртилъ кжсче отъ острия кремъкъ, за да го стисне въ силната си лапа и да го почувствува като свое оржие, той прави значителна стѣпка въ своето културно развитие.

Постепенно, това същество се измѣква отъ суровитѣ убежища на първобитния си животъ и тръгва да дири своитѣ подобни, за да направи „общество“, чиято потрѣбностъ е вече почувствувалъ. Деньтъ, когато той е успѣлъ да извади изъ недрата на земята металтъ, бележи една граница, до която мрачната бездна на неговото съществуване се нарича предисториченъ периодъ, и отъ който день започва истинската история.

Отъ направенитѣ по-горе бѣгли бележки става ясно, че човѣкътъ е подложенъ на единъ развой, който като невидимъ и мощенъ двигателъ го изтиква изъ дивия му стадий, за да го доведе до днешното стѣпало, което споредъ насъ не ще е последното.

Ако обърнемъ на второ мѣсто погледъ къмъ безкрайно-голъмото — макрокосмоса, ще установимъ, че и той като цѣло е подложенъ на закона за развитието. Следъ като въ модерната физика проникна идеята за разграничение абстрактното отъ физическото пространство, ученитѣ не говорятъ вече за последното, освенъ като за крайно, съ опредѣлени размѣри (радиусъ) физично пространстао, но съ строго опредѣлени свойства. Евклидовото пространство е прогонено отъ модерната физика, която е релативна, и която за вселената мисли, че макаръ и безгранична, все пакъ е крайна. Едно ново нѣщо, което прибавиха къмъ твърдението, че вселената е въ единъ опредѣленъ обемъ физично пространство, е и нейната непрекъснатата разширяемостъ. Расте ли всемиртъ? Подложенъ ли е той като цѣло на непрекъснатитѣ промѣни на вѣчно текущия животъ? Какъ изглеждатъ тия промѣни „наблюдавани“ презъ едно грандиозно око отъ далечината на тоя всемиръ? Ето смисълътъ на въпроситѣ, които си бѣха поставили физичитѣ преди нѣколко години въ British Association. Тоя въпросъ си задаватъ и сега въ връзка съ нѣкои нови наблюдения. Имена като тия на Артуръ Едингтонъ,

Джеймсъ Джийнсъ, Абатъ Леметъръ, Съръ Оливъръ Лоджъ и др., сж достатъчна гаранция, че разгледаниятъ въпросъ е билъ обхванатъ все-странно и съ подобаваща сериозностъ. Бѣха поставени на преценка понятията пространство, време и всички други останали отъ класическата механика ценности. Следъ тая работа се дойде до заключението, че всемира се разширява като единъ самостоенъ организъмъ, който живѣе свой собственъ животъ. Не е мѣстото тукъ да дадемъ едно макаръ и бѣгло изложение на направенитѣ по случая разсждения. Ще посочимъ само резултатитѣ: Съръ Артуръ Едингтонъ твърди като резултатъ на своитѣ математични проучвания, че първоначалниятъ радиусъ на вселената е билъ само 1068 милиона свѣтлинни години. (Свѣтлинната година е пжтъ, който свѣтлината изминава за една година, като се разпространява съ 300 хиляди километра въ секунда). Сега, споредъ Едингтонъ, вследствие установеното разширение на всемира, тоя радиусъ се удвоява всѣки 1000 милиона години!

И всемирътъ, следователно, е въ властѣта на единъ грамаденъ космиченъ процесъ. И тука следата отъ общия законъ на развоя!

Ако на трето мѣсто спремъ погледъ на човѣшкитѣ общежития, ще установимъ, че тѣ сжщо подлежатъ на промѣна, която най-добре е отбелязала историята, и която най-добре можемъ да проследимъ. Човѣкъ въ известенъ смисълъ е социално животно. Единъ голѣмъ факторъ въ неговото развитие е срѣдата, спрѣмо която той нѣкога се нагажда, други пжтъ претворява или се стреми да догони въ непрестаннитѣ ѝ промѣни. И човѣкътъ е властенъ и свободенъ само въ срѣда, която го разбира и е сродна съ неговитѣ стремежи. Нашата надареностъ, маниеръ или благородство, изразени по единъ начинъ, сж понятни само въ една срѣда. Другаде, при други условия и начини на животъ, тя е чужда, незавладяваща. Ако ние бихме могли да се пренесемъ назадъ въ нѣкоя отдалечена епоха и бихме се явили всрѣдъ отбраното общество, нашитѣ възгледи за естетика, нашиятъ моралъ и маниеръ, съ който се отнасяме къмъ хората и проблемитѣ на времето, биха били чудовишни, защото и тѣ сж били подложени на развитие.

Забележително, обаче, си остава едно: хората и до днешенъ день се заблуждаватъ относно преимуществата на епохитѣ и времената въ общото развитие. Смѣшно и нелепо е да се съпоставятъ такива разнородни нѣща, като отдѣлнитѣ епохи на човѣшкото развитие и да се казва: днесъ човѣчеството стои по-високо въ всѣко отношение отъ нѣкога или обратното — нѣкога човѣчеството е било по-високо въ всѣко отношение отъ нашитѣ западнали и извратени времена. И въ двата случая се прави една голѣма грѣшка, ако не се прибави едно разяснение, което да установи „въ какво отношение“ или въ що по-горе или по-долу.

Ако имаше нѣкакъвъ начинъ, който би ни позволилъ да се отдръпнемъ като безучастни зрители въ перспективата на времето, и ако развоя на човѣшкия родъ би оставилъ нѣкаква следа като огнена линия върху мрачния фонъ на вѣковнитѣ панорами, ние ще останемъ изненадани отъ това, че тая следа не е една наклонена линия, която започва отъ нѣкаква „нула“ и се стреми нагоре къмъ безкрая, а една вълнова линия или спирала съ много слизания и качвания, общата тенденция на която е все пакъ нагоре. Диаграмата на развоя не е една проста стълба, която изкачва човѣшкиятъ родъ гладко, а пжтъ съ мжчителни възходи

и бурни слизания, пжть съ трагически минимуми и блестящи точки на съвършенство. Въ всѣки отъ тия извитѣци — епохи, човѣчеството е докосвало нови, непознати дотогава нѣща, и е живѣло подъ единъ знакъ на своето време, който макаръ и невидимъ, властно го е направлявалъ и е билъ негова неуловима духовна сжщностъ. Въ всѣка историческа епоха, въ всѣка нова цивилизация, която се е явявала като еманация отъ свѣтовната душа, човѣчеството догонва и достига нѣщо, което никога вече не ще може да се повтори съ сжщия чаръ, блѣсъкъ и заразяващъ ритъмъ.

Човѣкъ може да сгрѣши като гледа сияющата свѣтлина на нѣ-коя отминала цивилизация, която е имала другъ зенитъ и други задачи на своето време, като рече да я сравни съ своето време, което се намира подъ своя знакъ и догонва съвсемъ други идеали. Ще сгрѣши, защото привидната ницета все пакъ не ни показва, че свѣтътъ е изостаналъ или върви назадъ. Обратно, и при най-нерадостната картина около насъ, ние сме по-напредъ отъ нѣкога. Може миналото да ни надхвърля съ нѣщо — ние сме пакъ по-напредъ въ общото развитие. На пжтя ни може да има страшни препятствия и съсипни. Слънцето може да е скрито задъ тъмни облаци, земята може да изглежда като мѣсто, което е събрало всички беди и противоречия, така както е сега — ние трѣбва да знаемъ, че се намираме предъ единъ новъ възходящъ день, че изживяваме последнитѣ трагически усилия на едно ново раждане.

П. Г. Пампоровъ

Идеали на младежъта

Що е човѣкъ? Човѣкъ е любяще, мисляще и творческо сжщество, живъ слънчевъ лжчъ, разумна душа, който се изявява чрезъ ума, като свѣтлина, чрезъ сърдцето като топлина, чрезъ волята като сила. Следователно, човѣкъ е сжщество, което мисли съ своя умъ, люби съ своето сърдце и твори съ своята душа.

Основни стремежи. Отъ памти вѣка, отъ като човѣкъ е зпочналъ да се съзнава като човѣкъ, въ него се проявяватъ три основни стремежи: стремежътъ къмъ знание и свѣтлина, стремежътъ къмъ любовъ и топлина и стремежътъ къмъ свобода и сила. Цѣлата история на човѣчеството и на отдѣлнитѣ народи и личности е устремъ къмъ повече свѣтлина, къмъ повече любовъ и къмъ повече свобода.

Единство въ разнообразието. Първоизворътъ на живота е първоизворътъ на свѣтлината, топлината и силата. Този първоизворъ го наричаме Богъ, централното Слънце; разумното, любяще и творческо сжщество пкъ, което въ себе си го наричаме душа, е слънчевиятъ лжчъ излѣзълъ отъ това слънце. Ние всички сме живи, слънчеви лжи, разумни души, деца на единъ Баща на Свѣтлината, Любовта и Свободата. Богъ е Великата Реалностъ на живота. Ако има живогъ, свѣтлина и свобода, има и Изворъ на живота, свѣтлината и свободата. Ние сме деца на свѣтлината и Любовта, равноправни членове на великото всемирно семейство — човѣчеството. елинини по сж-

както звездитѣ на небето и цвѣтята на полето. Въ свѣта царува законътъ на единство въ разнообразието и разнообразие въ единството, т. е. единство по сжщина, разнообразие по проява.

Любовъ къмъ себе си, къмъ народа и къмъ човѣчеството. Цѣлото развитие на отдѣлния човѣкъ е разширение на любовта и на съзнанието. Изпърво човѣкъ съзнава за реална само своята личностъ и обича само себе си, после той съзнава семейството и народа и обича семейство и народъ; и най-после човѣкъ съзнава човѣчеството и козмоса и започва да обича всички човѣци и сжщества. Егоизмътъ е първообразната религия на дивака и тя се характеризира съ любовъ къмъ себе си, къмъ своето физическо азъ. Национализмътъ е религията на езичника (на китаеца, гърка, римлянина) и тя е любовъ само къмъ своя народъ и умраза къмъ другитѣ народи.

Всемирното братство — е религията на Христа, религията на бждещето, Царството на свѣтлина, братство и свобода, Царството Божие на земята. Истински може да обича себе си и своя народъ само онзи, който се е пробудилъ за съзнанието на Цѣлото Битие, на Козмоса. Който обича само себе си, той е въ фазата на гжсеницата, която яде лакомо листата. Който обича само своя народъ — той е въ фазата на какавидата — затворилъ се е въ пашкула на национализъма. Който обича Изворътъ на живота въ всичко живо — той е въ фазата на пеперудата, той е свободенъ и щастливъ и може да обича истински и себе си, и семейството, и народа, и човѣчеството.

Идеали на младежъта. Младежътъ е бждещето, надеждата на човѣчеството, съкровището на народитѣ. Тя е винаги отзивчива, идеалистична, съ душа отворена за доброто и очи насочени къмъ бждещето. Младежъта не може да живѣе безъ идеали. Но идеалътъ само тогава е идеалъ, когато свѣти като звезда на небето и освѣтява пътя на човѣка. Идеалътъ ни открива пътя къмъ свѣтло бждеще.

Идеалъ за индивидуалния животъ. Хоръ не може да имаме, ако нѣмаме подготвени пѣвци и оркестъръ — ако нѣмаме подготвени музиканти. Сжщо така и истинско общество неможе да сжществува, ако нѣма добре оформени индивиди. Преди всичко сж нужни човѣци, люде. т. е. сжщества, съ мислящъ умъ, съ любяще сърдце, съ творческа воля. Чисто сърдце, свѣтълъ умъ, диамантена воля! Това е идеалътъ въ индивидуалния животъ. Сърдце чисто като кристалъ, любвеобилно като планински изворъ, което непрестанно да тупти съ благородни чувства и да блика съ любовъ, умъ свѣтълъ като слънцето, което непрекъснато да грѣе и разнася свѣтлина и топлина, воля твърда като диамантъ, за да твори всѣки мигъ доброто, разумното, великото душа широка като вселената, за да обгърне въ любовта си всичко — ето това е великиятъ идеалъ за младежъта. Да бждемъ истински човѣци преди всичко и синове Божии.

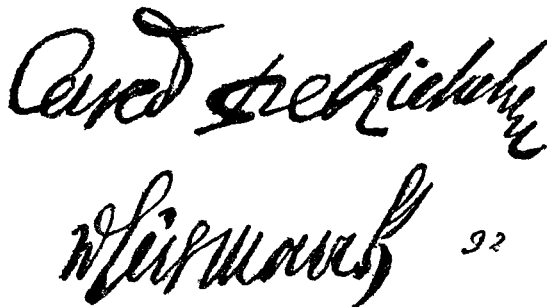
„Бждете съвършени като вашия Отецъ.“

Идеалъ за обществения и международния животъ е Царството Божие, т. е. Царството на Любовта, свѣтлината и свободата изразено практически въ всемирното братство, правдата и хармонията между всички люде и народи съ пробудено съзнание, благородно сърдце и широка душа.

„Търсете първомъ Царството Божие и Неговата Правда и всичко останало ще ви се приложи.“

Натискътъ при писане

Вижте подписитѣ на „червения кардиналъ“ — Ришелъо и на „желязния канцлеръ“ — Бисмаркъ, и двамата люде на желязото и кръвта. Буквитѣ сж едри, което е признакъ на повишено лично самочувство. Тѣ заематъ голѣмо пространство на хартията, каквото сж заема-ли на дѣло и носителитѣ на тия подписи: Ришелъо и Бисмаркъ сж „голѣми хора“, тѣхната властъ се е разпростира-ла надъ голѣми народи,

надъ силни държави. Буквитѣ и въ двата подписа сж свързани — признакъ на логична последователностъ въ мисль и дѣло. Ала туй, което особено се хвърля на очи въ тия подписи, е силниятъ натискъ, съ който сж изписани буквитѣ. А това тъкмо е единъ отъ най-характернитѣ графологични белези на енергията, на силата, на волята. Защото единъ почеркъ може да бжде едъръ, буквитѣ при него могатъ да бждатъ свързани, тѣ могатъ да бждатъ остри и жгловати, каквито сж тия у Бисмарка, или да обиадаватъ белега на дипломатичната гъвкавина, каквато показва подписа на Ришелъо, ала липсва ли имъ силниятъ, енергиченъ натискъ, тѣ не могатъ да бждатъ показалци на силни, волеви натури.

Разбира се, не всички почерци, въ които срѣщаме силенъ натискъ при изписване на буквитѣ, сж сжщевременно и едри, както въ посоченитѣ образци. Ние приведохме подписитѣ на тия голѣми, най-вече по обществено положение, и силни хора, на тия две бележити исторически личности, едно за да посочимъ характерно проявенъ графологичния признакъ „натискъ“ и друго — за да покажемъ, какъ почеркътъ на тия люде съ двата си най-очевидни признака: „голѣмъ и силенъ“, символизира по единъ прекрасенъ начинъ носителитѣ на тия подписи: „голѣми и силни“.

Не ще е безинтересно да приведемъ като контрастъ на дадени-тѣ образци, почерка на видния френски писателъ Ернестъ Льогуве. Въ тия нѣколко реда — леки, ефирни — нѣма ни сѣнка отъ силата и замаха на ония пера, които сж изписали подписитѣ на Ришелъо и Бисмарка. Перото на Льогуве сѣкашъ едвамъ се е докосвало до хартията, то като че ли се е бояло да натисне, да надебели нѣкои чърти отъ буквитѣ. Тѣ сж леки, почти дребни, безъ натискъ, който да подчертае приливитѣ на енергия и волева сила. Такъвъ почеркъ иматъ изобщо

несмѣлитѣ, слабоволни натури, които избѣгватъ борбитѣ за лично надмощие, за издигане въ живота. Разбира се, подобни почерци не винаги

*Et que Jean tu dones,
En les avant par vis
Entre un père et sa fille*
95 *P. Leger*

показватъ душевна слабостъ и безволие. Често, както е случаятъ съ приведения тукъ образецъ, тѣ показватъ само липса на борческа сила и воля за мощъ, но не и липса на постоянство и способностъ за тиха и плодотворна работа, кждето взима участие най-вече въображението.

Нека сега преминемъ къмъ разглеждане на натиска като отдѣленъ графологиченъ признакъ, така както се срѣща най-често изразенъ при писане. Преди всичко, графологичниятъ разборъ на почерцитѣ показва, че натискътъ, изразенъ въ надебеляване най-вече на ония черти отъ буквитѣ, които слизатъ надолу, бива разпредѣленъ или равномерно, или неравномерно. При равномерното разпредѣляне на натиска, както трѣбва да се очаква, надебеляванията следватъ правилно възходящо-низходящия ритъмъ на писането. При неравномерното разпредѣляне, надебеляванията сж тѣй да се рече разхвърлени безразборно, фиксирайки очевидно миговетѣ на внезапни волеви импулси, внезапни пориви на сила и изблици на енергия. Наблюденията, впрочемъ, показватъ, че уравновесенитѣ натури, които се отличаватъ съ устойчивостъ въ чувствата и съ равномерни приливи на енергия, показватъ уравновесеностъ не само въ надебеляването на буквитѣ при писане, а и въ всичкитѣ си движения — походка, жестове и пр. Сжщото съответствие въ движенията имаме и при импулсивнитѣ натури, чиято дейностъ се характеризира съ отдѣлни, нередовни изблици на енергия.

И тѣй, ясно е, че равномерниятъ, умѣрено-силенъ натискъ показва уравновесеностъ на характера, самообладание, положителна воля, обмисленостъ въ действията.

Стане ли натискътъ прекалено силенъ, той показва деспотична, брутална воля, която се налага въпрѣки всичко. Обикновено тоя признакъ бива подкрепенъ и отъ други графологични белези, които говорятъ за една натура съ силно развити лични чувства, съ рѣзъкъ, холериченъ нравъ.

Неравномерниятъ натискъ, който следва възникването на отдѣлнитѣ изблици на енергия, показва импулсивни действия, силна афективностъ, която нарушава душевното равновесие на човѣка. Работата на хора съ такъвъ почеркъ добива сжщия импулсивенъ характеръ — въ известни моменти отъ живота, подъ влияние на известни мжчнотии или подъ напора на силни афекти, тия хора могатъ да работятъ най-усилено и напрегнато. Мине ли, обаче, критичниятъ моментъ, ослабне

ли афективното напрежение, тѣ изпадатъ въ пълно бездействие. Изобщо, действията на тия хора, които сж изобщо сприхави и избухливи, страдащи често отъ вътрешното стълкновение на противоречиви склонности, повечето пжти се мотивиратъ отъ афектитѣ. Не разумътъ, не зрѣлото обмисляне, не твърдото решение е мѣродавно въ тѣхнитѣ по-стѣпки, а внезапнитѣ импулси, предизвикани отъ избухването на нѣкой афектъ.

Силнитѣ, гжсти и тлъсти надебелявания се срещатъ у хора съ силни чувствени влечения. Такива хора не се спиратъ предъ нищо при тѣхното задоволяване. Двигателъ тукъ е силното желание, непреодолимото чувствено влечение.

Когато при писането тънkitѣ линии преминаватъ въ силно надебелени, тлъсти черти — това е белегъ на похотливо въображение.

Лесно е да се предвиди, че слабиятъ, намѣсти неравно-мѣренъ натискъ при писането показва липса на самоувѣреностъ, колебливостъ, неспособностъ у човѣка да вземе едно опредѣлено решение. Такива хора често страдатъ отъ вътрешни раздвоения и безпокойства, тѣ се самоизмжчватъ отъ безпричиненъ страхъ и безпредметни опасения.

Натискътъ показва и други разновидности, но тѣзи сж най-главнитѣ. Очевидно, и той, като разгледанитѣ въ по-предишнитѣ статии графоложки признаци, е само една съставка отъ сложнитѣ графологични резултанти, характеризираща известна проява на волята.

П. М.

Астрологични комбинации

2. Планети и домове

(продължение)

Въ изложението на Бейли, дадено въ последнитъ броеве на списанието, остана неразгледанъ последниятъ известенъ членъ на нашата слънчева система, именно планетата Плутонъ, която бѣ открита презъ последнитъ години.

Макаръ че е още твърде рано да се говори за характера на нейното влияние, все пакъ много автори сж наклонни да я смѣтатъ за октава на Марсъ. Както теоретически съображения, така и досегашнитъ наблюдения говорѣли въ полза на това схващане. Въ всѣки случай избухването на войната на 1. IX. т. г. би било доста необяснимо безъ предполагаемото марсово естество на новооткритата планета.

Ние нѣма да разглеждаме въпроса по методитъ на политическата астрология, а ще си позволимъ само нѣколко общи разсждения.

На 1. IX. 1939 г. е имало само два голѣми дисхармонични аспекти между планетитъ отъ старата серия — една квадратура между Уранъ и Меркурий и една непълноценна такава между Марсъ и Сатурнъ.

Въпрѣки експлозивния характеръ на Уранъ, неблагоприятниятъ му аспектъ къмъ Меркурий едва ли би създалъ нѣщо повече отъ едно нервно напрежение, прибързаностъ въ решенията и склонностъ къмъ криви заключения.

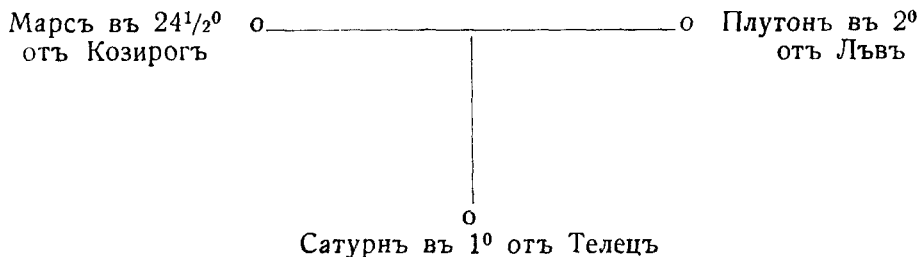
Истинската опасностъ идва отъ втората квадратура, която, както поради присѣтствието на Марсъ, имащъ явно отношение къмъ войната, така и поради участието на Сатурнъ — между друго принципъ на унищожението — има тѣсна връзка съ интересувания ни случай.

И действително, дисхармоничнитъ аспекти между тия две планети, които се повтарятъ на всѣки нѣколко месеца, бележатъ епохитъ на сериитъ нещастия — катастрофи, срутвания, минни злополуки, скандали, убийства, които често се хвърлятъ въ очи съ своята масова поява.

Неблагоотворнитъ съчетания на „голѣмото и малкото зло“, обаче, не сж всѣкога еднакво трагични. Наистина, сегашната квадратура, по причини, върху които нѣма да се спираме сега, съвсемъ не е отъ доброкачественитъ. Все пакъ, обаче, тя не би била достатъчна да обясни избухването на единъ международенъ конфликтъ, толкозъ повече, че на 1. IX. т. г. тя е била още въ началото на своето образуване.

Едва като вземемъ предвидъ Плутона съ неговия хипотетиченъ буенъ темпераментъ, намираме една планетна констелация, която значително по-добре подхожда на изключителното събитие.

На 1. IX. т. г. Сатурнъ е въ доста точна крадратура съ Плутона, а същевременно Марсъ е встѣпилъ въ орбиса на непълноценната опозиция съ Плутона. Излиза, че квадратурата между Марсъ и Сатурнъ е въ сжщностъ единъ „Т“-аспектъ, т. е. опозиция съ две квадратури, който, естествено, значително влошава влиянието на най-дисхармоничния аспектъ между дветъ най-неблагоотворни планети.

Тукъ се присъединява още единъ елементъ, за който ще стане дума малко по-долу.

*

Освенъ планетитѣ, въ астрологията се взиматъ подъ внимание и луннитѣ вжзли. На тая тема Синдбадъ - д-ръ Вайсъ казватъ следното:

„Би трѣбвало да забележимъ още, че луннитѣ вжзли — главата и опашката на дракона — съгласно по-нови възгледи и наблюдения на английски астролози дойдоха пакъ на почитъ като фактори съ голѣмо значение споредъ тѣхното положение по домъ. Горниятъ вжзелъ — главата на дракона — подобрява работитѣ на дома, въ който той се намира, и при добри аспекти действува силно и къмъ зенита и асцендента; той е особено силенъ въ благоприятенъ смисълъ, когато стои близко до асцендента. Долниятъ вжзелъ — опашката на дракона — е неблагоприятенъ и влошава работитѣ на дома, въ който се намира, като носи съответни затруднения и нещастия.“

Голѣмата роля на луннитѣ вжзли напоследъкъ се подчертава и другаде, особено въ Франция.

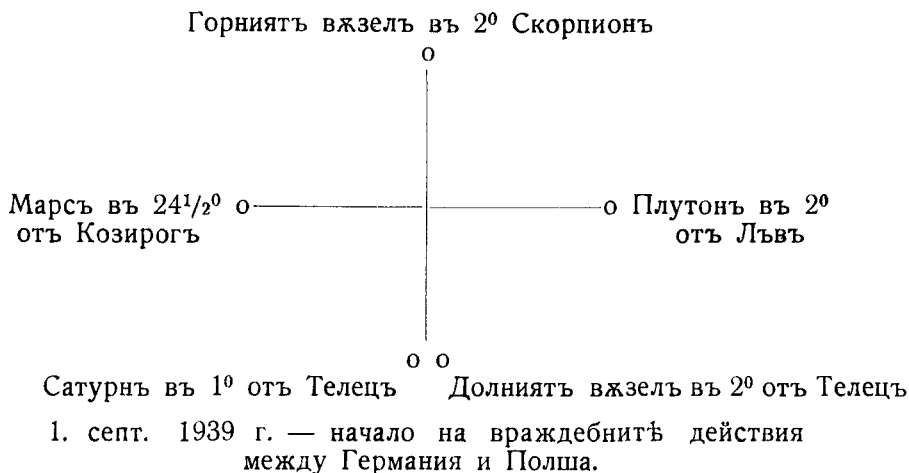
Започналитѣ враждебни действия въ Срѣдна Европа като че ли идватъ да потвърдятъ и тоя възгледъ, който впрочемъ съвсемъ не е новъ, но който въ последно време бѣ изгубилъ донѣкжде своето значение.

На 1. IX. т. г. долниятъ вжзелъ се е намиралъ въ 2° отъ Телецъ, следователно, въ тѣсенъ съвпадъ съ Сатурна, въ почти точна квадратура съ Плутона и въ обсега на влияние на една непълноценна квадратура съ Марсъ. Значи, имаме едно ново засилване на квадрата между Сатурнъ и Марсъ, както и изобщо едно удвояване на опасния „Т“-аспектъ отъ страна на силно дисхармоничната опашка на дракона.

Ако речемъ да вземемъ въ смѣтка и хармоничния горенъ вжзелъ, намиращъ се въ 2° отъ Скорпионъ, който хвърля по една квадратура къмъ Плутона и Марса, и една опозиция къмъ Сатурна, получаваме една отъ най-фаталнитѣ астрологични конфигурации — кръста.

Два дни по-късно, когато луната достига позицията на съвпада между Сатурнъ и долния луненъ вжзелъ и съ това възбужда и засилва отъ своя страна споменатитѣ кръстосани дисхармонии, конфликтътъ се разширява значително — Англия и Франция се намѣсватъ въ войната.

По всѣка вѣроятностъ не е безъ значение, че отгоре на всичко тоя кръстъ засѣга вторичнитѣ космични оси, едната отъ които раздѣля значитѣ, които се управляватъ отъ Слънцето и Луната — Лъвъ и Ракъ, т. е. съединява 0° отъ Лъвъ съ 0° отъ Водолей, а другата раздѣля значитѣ, въ които свѣтилата иматъ своя подеъмъ — Овенъ и Телецъ, т. е. свързва 0° отъ Телецъ съ 0° отъ Скорпионъ.

По тоя начинъ, съ привличането на споменатитъ два не добре изследвани астрологични фактори — Плутонъ и луннитъ вжзли — може да стане по-понятно настъпването на едно историческо събитие, за което не виждаме достатъчно предпоставки отъ гледна точка на астрологическата традиция.

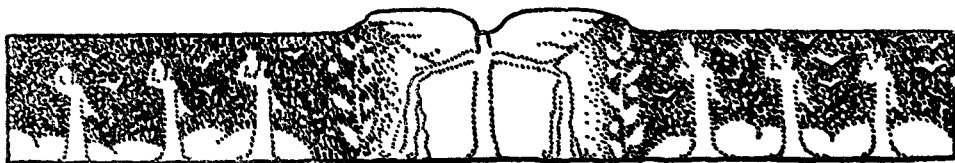
При това положение би могло да се допусне, че взривнитъ материали, симболизирани отъ по-горе дадения кръстъ, на 1. септ. сж били възпламенени отъ сприхавата квадратура между Уранъ и Меркурий.

Макаръ, че не може да има съмнение върху опасноститъ, които криятъ тия влияния, ние смѣтаме, че е мжчно да се установи, дали искрата е дошла отъ космичнитъ течения или отъ реакцията на хората. Трудността иде отъ обстоятелството, че ние нѣмаме мѣрка за да опредѣлимъ точната сила на единъ астраленъ импулсъ.

Така, неведнѣжъ е имало критични планетни съчетания, които сж създавали нѣкое драматично положение, безъ да доведатъ до голѣмъ конфликтъ. При гореизложенитъ напрежения въ началото на септемврий т. г. би могло да се очаква, и то съ доста голѣма положителностъ, една криза, евентуално и едно ограничено стълкновение, но едва ли война въ такъвъ масщабъ.

Нашето впечатление, прочее, е, че тоя пжтъ много държавници сж се поддали като че ли твърде лекомислено на нажежената космична атмосфера. И неохотността, съ която поне до днесъ—три месеца следъ избухване на конфликта — се водятъ военнитъ действия на Западния фронтъ, иде да покаже, че въ случая имаме работа съ една война, която е предизвикана или поне ускорена отъ съдействието на човѣшкия произволъ.

(Следва)

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Разговоръ съ Учителя на Изгрѣва

Има дни музикални. Има дни, въ които идейното, възвишеното, раятъ сж тъй близко до земята! Въ тѣзи дни чувствуващъ по-близко, по-осѣзателно великата Реалностъ, която движи всичко и която води всичко къмъ свѣтли върхове! Въ такива дни нови идеи бликатъ въ душата, изникватъ въпроси, които чакатъ разрешение; копнежътъ за свѣтлина, за истина, за поезия се усилва въ душитѣ.

Днесъ имаме единъ такъвъ день. Една нѣжна тъканъ отъ високи тънки облаци се вижда, огрѣна отъ слънчевитѣ лъчи. Всички чувствуватъ живота като велика радостъ, като велика хармония, като висша красота.

Всички сме около Учителя на полянката. Става въпросъ, какъ да работи човѣкъ върху себе си. Учителътъ казва:

— Всѣки човѣкъ трѣбва да работи върху това, въ което е даровитъ. Кой за каквото е роденъ, да го развие. Всѣки е пратенъ да се учи. Свѣтътъ е предметно учение. Трѣбва да придобиемъ нѣщо тукъ на земята. Всѣко нѣщо, което се знае и не се прилага, то е въ ущърбъ на човѣка. Всѣки трѣбва да поправи погрѣшкитѣ си. Човѣкъ има много погрѣшки да поправя, но понѣкога той се обленява да ги поправи. Който не се изправя самъ, ще се унищожи, т. е. ще деградира. Чрезъ непрестанна работа човѣкъ трѣбва да организира своето духовно тѣло.

— Какъ може да се организира то?

— Чрезъ хубавитѣ мисли, хубавитѣ чувства и хубавитѣ постѣпки. Човѣкъ е онзи, който има любовь, мъдростъ и сила. Той има организирано духовно тѣло. Трѣбва да се дадатъ най-добритѣ условия на физическото тѣло, за да може то да се развива правилно. Трѣбва да се дадатъ условия на сърдцето, за да могатъ чувствата да се развиватъ правилно. И да се дадатъ хубави условия на ума, за да може да се развие и той правилно. И богатата, които се даватъ, трѣбва да бждатъ общи за всички.

Посѣйте въ душата си всички семена на Божествената Любовь. И всички семена на вѣрата, на знанието посѣйте въ градината на своя умъ. И всички семена на надеждата посѣйте въ своето сърдце. И нѣкои отъ плодоветѣ, които се родятъ, давайте на онѣзи, които иматъ нужда.

— Кое трѣбва да вземемъ за основа?

— Божественото, Възвишеното трѣбва да бжде главата, началото на човѣшкия животъ! Великиятъ разуменъ свѣтъ не ни е оставилъ — той е изпратилъ своята Любовь да се проявява чрезъ насъ. И

ние трѣбва да я задържимъ. И при най-неблагоприятнитѣ условия великиятъ разуменъ свѣтъ ни подкрепя.

— Защо сж тия противоречия между хората, тѣзи недоразумения, тия страдания?

— Враговетѣ сж отъ безлюбие. Има врагове, понеже има безлюбие. Щомъ обичаме всички, нѣма да имаме врагове. Противоречията ще изчезнатъ.

При страданието човѣкъ трѣбва има единъ вътрешенъ Божественъ порядѣкъ, за да може да използва страданието. При страданието човѣкъ добива знание, а при радостта — блага.

— Какъ може да се избавимъ отъ страданията?

— Страждущитѣ могатъ да се избаятъ много лесно отъ страданията. Само съ изпълнението на тѣзи думи: „Приеми Любовта и ще се освободишь!

— Какъ трѣбва да разбираме Любовта?

— Нѣкой пѣтъ вие считате за любовъ това, което не е любовъ. Ако обикнешъ нѣкого и заради тая любовъ ти си готовъ да прегърнешъ цѣлия свѣтъ, ти обиквашъ всички хора, всички хора ставатъ мили за тебе, тогава тая любовъ е Божествена. Първиятъ моментъ на Любовта е като слънцето, което огрѣва всички!

Мждрецѣтъ, който има велика Божествена Любовъ, не може да гледа съ пренебрежение на хората. Той гледа на всички еднакво. Той знае, защо страдащиятъ страдала и защо радващиятъ се радва. Любовта има еднакво око за всички. Всичкото зло иде отъ тамъ, че ние не обичаме всички хора еднакво.

Трѣбва да се проповѣдва чистота въ любовта. Защото любовта е пѣтътъ, по който истинскиятъ животъ може да дойде. При любовта е потрѣбна чистота, за да може Божествениятъ животъ да протече!

— Какъ да се придобие чистотата и да се запази?

— Рибата, когато влѣзе въ малка локва, се оцапва, а пѣкъ рибата, която живѣе въ морето, не се оцапва.

Нѣма по-страшно нѣщо въ свѣта отъ човѣшкия егоизъмъ. И нѣма по-добро нѣщо отъ Божествената Любовъ.

— Какъ да добиемъ оная свобода, за която копие човѣшката душа?

— Любовта е законъ на свободата! Само разумнитѣ е свободенъ.

Радвай се на чуждото шастие и пожелавай добро на всички, които срѣщашъ! Това е пакъ даване. До когато хората защищаватъ своитѣ интереси, тѣ не сж прави. Тѣ трѣбва да защищаватъ Божественитѣ интереси. т. е. интереситѣ на Цѣлото. Човѣкъ е свободенъ, само когато работи за Цѣлото! Той трѣбва да знае, въ кой моментъ какво трѣбва да направи за Цѣлото. Когато Божественото вѣтре въ тебе ти каже да направишь нѣщо, направи го веднага. И тогава ще бѣдешъ свободенъ. А да се направи това, то е най-лесното нѣщо. Щомъ Божественото съзнание въ човѣка се пробуди, той е свободенъ. До тогава той живѣе въ единъ свѣтъ на ограничения.

— Какво е действието на Любовта?

— Хората иматъ сега любовъ, но любовъ, отъ която умиратъ. Новата любовъ е, отъ която хората възкрѣсватъ. Божествената любовъ е любовъ, която възкрѣсява. Нали е казано: „Като чуятъ гласа на Сина Человѣчески, мъртвитѣ ще възкрѣснатъ.“ Това е гласътъ на

Любовта! Нѣкои проповѣдватъ спасение. Обаче, тѣ не знаятъ, че спасението е дѣло на Любовта. Любовта е, която спасява! Нѣма по красиво нѣщо отъ Любовта. Тя като дойде, всичко осмисля. При любовта всичко можешъ да направишъ.

— Какъ могатъ да се премахнатъ противоречията въ днешната епоха?

— Ако бихте повѣрвали въ новото, тѣ биха се премахнали. Едничкото, което може да предотврати страданията на човѣчеството, на народитѣ, това е любовта. Тая сила иде сега въ свѣта! Тя ще засегне всички хора, ще засегне сърдцата и умоветѣ имъ; тя ще ги хармонизира. И всички, които сж готови, ще я приематъ. Тя е като изгрѣващото слънце.

Въ бждеще ето какъ ще се поправи свѣтътъ: най-умнитѣ и най-силнитѣ хора ще станатъ слуги на слабитѣ и ще поправятъ свѣта.

Любовта въ човѣка сега е въ затворъ. Тя трѣбва да се извади. Тя трѣбва да се тури навсѣкжде, за да трѣгне свѣтътъ напредъ.

— Кои сж признацитѣ на Любовта?

— При Любовта не се гледатъ погрѣшкитѣ на онзи, когото обичашъ. Щомъ гледашъ погрѣшкитѣ, никаква любовъ нѣмашъ. Когато човѣкъ люби нѣкого, той го оставя напълно свободенъ.

Обичашъ нѣкой човѣкъ. Кое се обича? Обича се Божественото въ човѣка. Любовта е възискателна. Тя обича хубавото. Можешъ ли да обичашъ порочното въ човѣка? Красивото обичашъ въ човѣка, чистото, светото въ него! Когато въ всѣки човѣкъ не можешъ да видишъ Божественото, ти си въ крива посока. И всѣки, който не може да види Божественото въ тебе, той не може да ти бжде приятелъ. Новото е, ти да виждашъ Божественото въ другитѣ, и тѣ да виждатъ Божественото въ тебе.

Любовта седи въ малкитѣ работи. Грѣшката на хората е, че искатъ да се занимаватъ съ голѣми работи, а пъкъ пренебрѣгватъ малкитѣ.

Всѣко страдание на другитѣ е едно условие, да се сближишъ съ тѣхъ. Едно дете било пратено отъ майка си да купи едно шише дървено масло. На връщане то изгървава шишето и го счупва. Спира се на това мѣсто и плаче. Срѣща го единъ човѣкъ и го пита, какво е станало. Детето му разправя. То не смѣе да се върне при майка си. Оня човѣкъ му казва: „Нѣма нищо“. И отива и му купува ново шише. После отиватъ и купуватъ още единъ пътъ дървено масло и детето се връща въ къщи. Отъ този моментъ детето и този човѣкъ ставатъ близки приятели. И това приятелство продължава и за напредъ. Счупването на това шише става причина да се сприятелятъ.

Онзи, който мисли, че никой не го обича, ти можешъ да го обичашъ.

И музиката е единъ пътъ, по който ще дойде новото въ свѣта.

— Какъ можемъ да се научимъ да пѣемъ хубаво?

— Когато ще пѣешъ, издигни съзнанието си въ единъ възвишенъ свѣтъ, свържи се съ красивитѣ Божествени идеи, съ свѣтлитѣ разумни сили въ свѣта, издигни съзнанието си къмъ една велика Реалностъ, която седи въ основитѣ на Битието, и тогава, като пѣешъ, ще предадешъ на другитѣ тия идеи, които сж въ тебе. И тѣ ще се свържатъ съ великата Реалностъ!

Сега да се подмладите всички!

Олга Славчева

ДАРОВЕ

Кога ужасна буря ме върхлита,
със две ръце безмилостно ме блъска,
реве, свисти, и вий, и хапе ме сърдито,
и мечътъ ѝ надъ менъ злокобно лъска,
азъ вече се не браня противъ нея,
тя иде си, въ лицето ѝ се смѣя.

Защото знамъ, предвестникъ е тя само
на ново щастие, изпратено до мене,
съкровище безчислено, голѣмо,
неземна радостъ—свѣтло вдъхновение.
Тя първо иде мене да набие,
но после тайно въ мене злато скрие.

Понѣкога, тя тъй ме много шари
със пръчката, че свѣсъ изгубвамъ даже.
Не гледа тя кжде ще ме удари,
не иска и да знай че ще ме смаже.
И азъ крещя и викамъ и се браня
и грозно въвъ лицето ѝ се каня.

Ридая, сълзи роня, плача клета,
отчаяно главата си навеждамъ,
дорде на хитростъта ѝ се досѣтя.
Глава изправямъ — смѣло я поглеждамъ
и почвамъ да потѣгамъ си торбата,
че тя пакъ даръ ще ме дари богато.

САМА

Своята беда сама ще нося,
имамъ сила въ мене тя седи,
помощъ нѣма никога да прося —
всѣки има своитѣ беди,
всѣки самъ се мжчи да изкара
на гърба му що тегней товара.

Мжки има, да, но има сила,
равна тѣмъ въ душата що гори.
Тя не се е още проявила,
нито още капчица дори.
Ако азъ я цѣлата развия,
чашата горчива ще изпия,

безъ окото ми дори да трепне —
на единъ дѣхъ. Нѣма да треперя,
и ржка ми нѣма да се сепне.
Сила много въ себе ще намѣря,
сладко ще е страшното горчило,
слабостъта ще се обърне въ сила.

Д. Антонова

Д Ъ Р В О

Закорени въ земята твърда
дървото, Боже Ти!
Върхътъ му на възбогъ възправи,
къмъ свѣтли висоти.

Закорени го Ти съ години,
и го научи да расте,
и плодове да връзва сладки,
за всички да сж тѣ!

На буритѣ да устоява,
на студъ, и дъждъ, и пекъ,
и погледа му да измѣрва,
лазуритѣ далекъ!

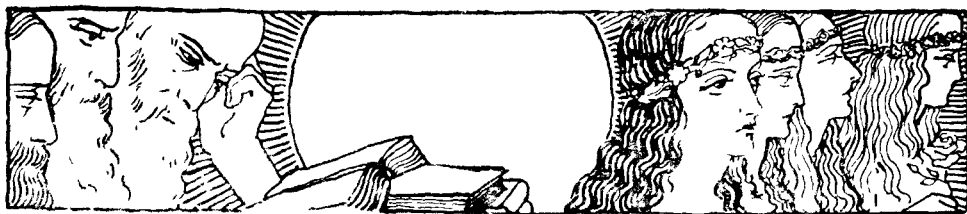
Закорени въ земята твърда
дървото, Боже Ти,
и го научи въ дни и нощи
да вѣрва и търпи!

Б Л А Г О Д А Р Я

Благодаря за сладките зърна, които Ти ми даде
отъ този гроздъ, откъснатъ въ есента,
презъ слънчевия день, разпръсналъ златни краски,
разискрени по трепетни листа.

Благодаря за сладките зърна на гроздъ откъснатъ
отъ Твоята ржка — ржка на щедростта,
зърна, съ обиленъ сокъ отъ слънцето наляни,
разкошенъ даръ на любовта.

Благодаря за чудните зърна — тѣзъ златни чашки
съ нектаръ на капчици налянъ,
и вътре въ менъ, въ кръвта и въ мисълта ми,
чрезъ пламъка на чудото прелянъ.

П Р И Т Ч И И П Р И К А З К И

Двамата светии и котела съ жълтици

Двама отшелници живѣли въ пустинята въ една планинска мѣстностъ. Единъ день единиятъ отъ тѣхъ, като се разхождалъ въ гората и си размишлявалъ, озовалъ се предъ една голѣма дупка. Погледналъ въ дупката и съзрѣлъ единъ голѣмъ котелъ, пълненъ до горе съ злато. Като видѣлъ туй голѣмо съкровище, той прескочилъ дупката и хукналъ да бѣга. Вториятъ отшелникъ, който билъ наблизъ, видѣлъ другаря си че бѣга и си помислилъ: „Защо ли бѣга моя другарь? Трѣбва да е видѣлъ нѣщо много страшно“. Па додалъ въ себе си: „Вече двадесетъ години какъ се подвизава въ тоя пѣтъ и все още се страхува“.

Той се приближилъ до мѣстото, отъ което първиятъ отшелникъ така ужасено избѣгалъ, и като погледналъ, що да види — една голѣма дупка, а на дъното ѝ котелъ съ жълтици.

„Виждь ти, отъ що избѣга моя другарь. Тѣкмо Богъ му изпрати това богатство, за да отиде между своитѣ ближни да имъ помага, и той се уплаши и тѣрти да бѣга, сѣкашъ дявола е видѣлъ“.

Отшелникътъ извадилъ котела съ жълтицитѣ и се запжтилъ къмъ своята постница. На следния день той напусналъ отшелнието си и слѣзълъ въ Александрия. Тамъ той посветилъ живота си на богоугодни дѣла: почналъ да строи църкви, болници, странноприемници. Така той употребилъ всичкитѣ пари, които намѣрилъ, все за благотворителни цели. Доволенъ отъ това, що извършилъ, той се обърналъ съ молитва къмъ Бога да Го пита, доволенъ ли е и Той отъ неговитѣ дѣла. Богъ му изпратилъ единъ ангелъ да му занесе неговиятъ отговоръ.

„Всичко, което ти направи, казалъ му ангелътъ, не струва колкото подскачането на твоя братъ“.

— Какъ така? — очудено попиталъ светията.

„Като направи подъ пѣтъ и надъ пѣтъ странноприемници, ти приучи кой отдето свари да спира въ тѣхъ, за да получава даромъ храна и подслонъ. Мнозина бездѣлници започнаха презъ день презъ два да свръщатъ въ странноприемницитѣ, защото можеха да получатъ безплатно ядене и легло за спане. Така ти ги привикна на мързелъ. Па и не само това — въ странноприемницитѣ постоянно се дигаха скандали, кой да вземе по-хубава стая, кой да си сипе прѣвъ отъ яденето, да обере най-тлъстото и т. н.“

Като построи пѣкъ църкви, ти направи тържища на свещеницитѣ. По-рано хората, като нѣмаше толкова църкви, се молѣха навсѣкжде, и подъ покривъ и подъ открито небе. Сега привикнаха да се молятъ

само въ църква, сѣкашъ само църквата е домъ за молитва. Па и не тѣ се молятъ, а свещеницитѣ четатъ молитви зарадъ тѣхъ, стига да имъ дадатъ повечко пари, да палятъ по-дебели свѣщи и да пущатъ повече въ дискаса — — —“

Като казалъ това, ангелътъ се възнесълъ къмъ небето и изчезналъ отпредъ погледа на светията.

Оборилъ той глава и дълбоко се замислилъ.

„Туй дете моя братъ прескочи дупката, си рекълъ той накрай, наистина струва повече отъ всичкитѣ добрини, що сторихъ на хората. Онази дупка бѣше единъ капанъ на дявола: другарътъ ми го прескочи, а азъ паднахъ въ него“.

И той се запжтилъ къмъ старата си постница.

Подаръкътъ на пашата

Въ турско време единъ отъ турскитѣ паши посетилъ едно българско село. Селянитѣ го посрещнали много добре. Отъ благодарностъ за добрия приемъ, пашата изпратилъ на това село като подаръкъ единъ слонъ. Цѣла година селянитѣ хранѣли редовно слона, но селото започнало да обеднява. Всѣки день трѣбвало да даватъ на слона по 50-60 кгр. оризъ. Чудѣли се какво да правятъ съ туй грамадно животно — много скжпо имъ струвало.

Единъ день пашата срещналъ единъ селянинъ отъ сжщото село и го попиталъ: Доволни ли сте отъ слона? — Доволни сме. — Добре ли го гледате? — Много добре го гледаме. — Ако искате мога да ви изпратя още единъ.

Като чулъ тия думи, селянинътъ се уплашилъ и презглава избѣгалъ.

Отзиви, вести, книгописъ

Професоръ Будимиръ за мисията на славянството

Писателятъ Дим. Бабевъ печата въ в. „Утро“ статия, въ която пише между другото:

„Напоследъкъ българадскиятъ професоръ по класическа филология М. Будимиръ е обнародвалъ въ „Родина“ единъ обширенъ трудъ за „Древността и балканско-славянското възраждане“. Авторътъ на този добре обоснованъ трудъ прави нѣкои доста любопитни прочувания и догадки относно възраждането на балканскитѣ славяни, тѣхната роля на Балканитѣ, тѣхната общностъ, тѣхната мисия за продължение на елинския космополитизъмъ и за тържеството на славянството. Гледището на г. Будимиръ надхвърля балканскитѣ интереси на балканскитѣ славяни и отива по-далечъ — славянството да изиграе оная благотворна човѣчна роля, която по своята етичностъ и космополитичностъ се явява като главна цель на новото възраждане.

Като посочва, че балканскитѣ славяни въ миналото сж били въ непосредствена връзка съ древната цивилизация и въ голѣма близостъ съ елинизма, проф. Будимиръ е на мнение, че балканско-славянската цивилизация се явява като непосредствено продължение на античността, дошла при славянитѣ не по косвенъ пжтъ, както отъ латинскитѣ страни това е станало при западнитѣ народи, но направо отъ самия източень изворъ.

Следъ редъ исторически данни, посочени относно напора на западнитѣ народи за проникване на Изтокъ, проф. Будимиръ констатира, че ние „балканскитѣ славяни сме общославянски стражъ на свѣтовно-историческия пжтъ, който свързва Изтокъ и Западъ и три стари континента. Това положение опредѣля цельта на балканско-славянската цивилизация.“ И понеже сме свидетели на четвърто балканско-славянско възраждане, това трѣбва да бжде дѣло, казва авторътъ, не само на Балкана и на славянството, но и на всички напредничави личности и общества. Проф. Будимиръ смѣта, че славянството едва сега стѣпва на свѣтовната сцена и то ще трѣбва да осжществи човѣчността въ свѣта. Дошълъ е, заключава проф. Будимиръ, последниятъ часъ, да се сепнемъ и да напуснемъ всичко онова, което ни раздѣля и раздробява, което взаимно ни отчуждава и раздѣля. Затова да разчистимъ часъ по-скоро помежду си старитѣ си и изоставени смѣтки.

Има доста религиозно-романтична мистика въ мисията, която опредѣля проф. Будимиръ на славянството. Ролята и задачитѣ, които той възлага на балканскитѣ славяни, издаватъ у него едно будно прозрение и ясно очертана перспектива за бждещето на южното славянство“.

Нови факти за смекчаването на климата по земята. Глетчеритъ въ опасность.

„Глетчеритъ на североизточна Гренландия стоятъ предъ катастрофа“, заявилъ тия дни проф. Алманъ въ една своя сказка предъ географското дружество въ Стокхолмъ.

Проф. Алманъ току-що се е завърналъ отъ една експедиция въ североизточна Гренландия. Единъ отъ членоветъ на неговата експедиция, студентъ по медицина Каре Родалъ отъ Осло, останалъ въ източна Гренландия, за да продължава работитъ по измѣрванията и презъ зимата.

Възъ основа на сведенията, които Родалъ редовно предавалъ, проф. Алманъ билъ въ състояние постоянно да следи положението на глетчеритъ, Проф. Алманъ констатиралъ, че източно-гренландскитъ глетчери показвали измѣнения, каквито се срѣщали и въ другитъ части на Арктика, преди всичко въ Шпицбергенъ. Споредъ неговото мнение, всичко показвало, че климатическиятъ условия се промѣнявали съ тенденция къмъ затопляне и стопяване на глетчеритъ. Презъ последнитъ години глетчеритъ въ Източна Гренландия постоянно се топѣли.

Освенъ това, последната мека зима причинила грамадни щети всрѣдъ животинското царство на Източна Гренландия. До скоро тамъ имало снѣжни птици, леминги, зайци и мошусови биволи. Презъ последната зима, обаче, всички загинали.

„Зора“.

Трагедията на младитъ

Подъ горното заглавие седмичникътъ „Литературенъ гласъ“ пише уводна статия, въ която се казва:

Много години минаха отъ следосвободителната и предвоенната епохи. Много събития, които вълнуваха тогавашнитъ хора, сега сж само история. която се изучава въ училищата. Много поколения се родиха презъ това време, преминаха по пѣтя си, оставиха нѣщо следъ себе си и изчезнаха въ тъмнината на миналото. Времената на старитъ и благородни народни просвѣтители, на скромнитъ зидари на българската култура, сякашъ никога вече нѣма да се повторятъ. Въ нашата съвременность примѣригъ на пълното и всеотдайно служене на една идея ставатъ все по-рѣдки. За да се намѣрятъ такива примѣри, трѣбва да се търсятъ дълго и старателно и то въ дѣното на далечната провинция, въ глухото осамотение на малкитъ градчета и села, кждето има души, още запазени отъ страшната язва на кариеризма и комбинаторскитъ похвати.

Болезнено и страшно е, когато човѣкъ си спомни, че нѣкога въ България е имало хора, които сж разкъсвали сърдцата си въ служба на народа и културата, че младитъ сж ослѣпявали отъ денонощно четене и работене подъ свѣтлината на лоенитъ свѣщи, че е имало хора, които сж презирали топлитъ и добре платени служби предъ неплатената, но благородна служба между народа. Страшно и болно е, когато предъ тия голѣми и скромни сѣнки на миналото, нѣкои отъ които още сж между насъ, изправимъ нашето младо поколение, това, което се роди въ ужаса и въ страданията на войнитъ и следвоеннитъ дни. На кжде върви то? Какво ще остави следъ себе си? На какви идеали служи?

Много често по вестници, списания, въ обществото, въ разговори, бащите на това поколение, съ нѣкакъвъ ужасъ предъ бъдещето, задаватъ тоя въпросъ. И най-често като добри моралисти и проповѣдници, търсятъ вината не въ себе си, но нѣкъде вънъ, въ характера на епохата, въ духа на модерното време, най-вече — въ самитѣ млади.

Вѣрно е, уви, че днешниятъ младъ човѣкъ е обхванатъ отъ преходния духъ на грубъ практицизъмъ, на нахаленъ кариеризъмъ и тѣло подмазване. Вѣрно е, че много отъ тия млади хора, въ които още всичко не е угасено, се лутатъ и опипватъ пътя си въ тъмнината, която ги обвива. Днешното разглезено и повърхностно поколение, което се възхищава отъ рекордитѣ на нѣкой боксьоръ и боготвори елегантната фризура на нѣкоя кинозвезда, преживѣва голѣма трагедия. То се блѣска ту тукъ, ту тамъ, хвърля се на всички посоки, лута се и се спира безпомощно на кръстопътищата, които тежкото и грубо време разтваря предъ него. Виновно ли е то за всичко това?

Какво дадоха старитѣ на тия, които ще градятъ нашето „утре“, на тия, които трѣбва да оставятъ нѣщо следъ себе си, на тия, които ще поематъ тежката отговорност за бъдещето? Нека не обвиняваме младитѣ за тѣхната трагична безпътица, а потърсимъ грѣшкитѣ у тия, които ги водятъ и които сж длѣжни да имъ дадатъ пътъ въ живота“.

Сега само помѣстваме тая статия безъ коментарии. Въ идната книжка ще разгледаме обстойно повдигнатия въпросъ.

* * *

The great Brother. Ню-Йоркъ, 1939.

Le grand Frère. Парижъ, 1939.

Доставятъ се и отъ редакцията. Цена 15 лева.

Радваме се, че „Голѣмиятъ братъ“ излѣзе въ френски и английски преводъ. Въ Америка, както и въ Франция, тая книга е намѣрила широко разпространение и е събудила голѣмъ интересъ съ дълбокото разглеждане на силитѣ, действующи въ днешната епоха и разбирането на важността ѝ въ свръзка съ близкото бъдеще, което иде.

Превъзможване, романъ отъ Невѣна Недѣлчева. София, 1939 год.

Следъ като излѣзе съ множество разкази: „Татковитѣ приказки за нея“, „Грижа отъ другия свѣтъ“, „Всичко е за добро“, „Какъ намѣрихъ Учителя“, „Презъ очитѣ на обичѣта“, „Езерната царица и рибарчето“, „Чута молитва“, сега излиза съ това по-крупно произведение. Тия, които сж чели разказитѣ ѝ, ценятъ художественитѣ и идейни достоинства на нейнитѣ творби.

Препоръчваме „Превъзможване“ на читателитѣ си.

Плутархъ и Питагоръ за музиката

Неуморимиятъ работникъ въ областта на музиката и историята, Андрей Андреевъ, е печаталъ вече четири свои труда върху музиката:

„Митъ и музика. Отъ Орфей до Фаустъ“, 1938 г.

„Музикалното изкуство на старитѣ траки. Уводъ въ старобългарското музикално изкуство“, 1939 г.

„За музиката“ отъ Плутархъ. Преводъ отъ старогръцки, 1939 г.

„Питагоръ и учението му за хармония на сферитѣ. Хармония и число. Философско-музикална студия,“ 1939 г.

Тия книги сж ценни не само за оня, който изучава историята на музиката, но и за всѣки, който се интересува за културния развой на човѣчеството.

Книгитѣ на Андреевъ сж богати съ фактически материалъ и говорятъ за добросъвестно изучаване на самитѣ източници: оригиналнитѣ произведения на разни древни и нови автори по въпроситѣ, които засѣга.

Важно е напр., какъ Ератостенъ говори за посрѣщането на слънчевия изгрѣвъ отъ Орфей:

„И като станалъ веднѣжъ рано сутринѣта и се изкачилъ на планината, наречена Пангей, Орфей очаквалъ тамъ изгрѣва на слънцето, за да може прѣвъ да го види.“ (стр. 24—25).

„Le pendule“ (Сидерично махало), отъ И. А. А. Войсей. Ница, стр. 32.

Авторътъ на тая книжка разкрива нови методи за служене съ махалото. Въ тая книжка освенъ теоретична частъ има приведени и много опити, правени отъ него съ сидеричното махало.

Разбира се, само бъдещитѣ опити ще решатъ въпроса за вѣрността и практическата приложимостъ на мегода, който се предлага отъ автора.

„Добри и лоши билки“, отъ Йоханъ Кюнцле. Тая книга, отъ известния швейцарски изследователъ Йоханъ Кюнцле, е турена подъ печатъ въ български преводъ. Тя е преведена до сега на много езици. На западъ тя е намѣрила широко разпространение. Въ Германия е претърпѣла 30 издания, въ Франция — 14, въ Англия — 8 и т. н. Въ тая книга сж посочени методи за много болести. Цена 35 лева. Може да се порѣча отъ Добревъ, бул. „Фердинандъ“, 32, София.

LA LOI DU RAJEUNISSEMENT.

Quantité de gens cherchent le moyen d'être toujours jeunes sur la terre. Ils veulent trouver des méthodes de rajeunissement et l'élixir de l'éternelle jeunesse. Mais sur la terre on ne peut pas éviter la vieillesse comme on ne peut pas non plus éviter la jeunesse. Ce sont deux phases d'un même processus de croissance et de développement qui s'accomplit dans la nature avec une constance immuable.

Pour la nature, les jeunes sont le commencement des choses; les vieux en sont la fin. Les jeunes sont la fleur; les vieux — le fruit. Si la fleur ne se forme pas en fruit, et se fane, quel sens y a-t-il pour elle d'avoir fleuri? Et si le fruit — son pépin — ne tombe pas à terre, s'il ne „meurt“ pas, pourquoi a-t-il mûri? Le vieillard doit passer par la mort afin de rajeunir. Le jeune homme doit passer par le processus de la maturation afin de vieillir.

Pour la nature, un vieillard sur la terre est un homme qui vit dans la sphère de la soi-conscience. Il ne voit pas seulement ses propres fautes mais aussi les fautes des centaines et des milliers de générations qui l'ont précédé. Il voit cependant de même leurs vertus. Il profite et des unes et des autres en réparant les fautes et en travaillant avec les vertus comme avec un précieux héritage. Du point de vue donc de la nature, un homme vieux est celui qui sait réparer les fautes des générations passées. Et celui qui s'indigne au sujet de ses aïeux, trouvant qu'ils ne lui ont rien laissé de bon, fait preuve d'un manque évident de compréhension. Car telle est la loi: le nombre des fautes commises par les générations passées est égal au nombre des vertus qu'elles ont développées. La nature garde toujours l'équilibre.

Lorsqu'on parle du rajeunissement, on sous-entend généralement que l'on rajeunisse sans passer par le processus de la mort. N'est-ce pas précisément à cela que voulaient arriver les alchimistes quand ils cherchaient avec tant de zèle l'élixir de vie? Mais le rajeunissement — qu'on l'obtienne de quelque manière que ce soit — est une acquisition inappréciable; parce que si l'on réussit à rajeunir ne fût-ce que d'un jour, il y a dans ce jour une prodigieuse énergie.

Nous ne nous occuperons pas d'indiquer les moyens artificiels de rajeunissement — si divers dans les différentes écoles occultes de tous les temps — comme nous ne rappellerons pas non plus les expériences scientifiques entreprises pour atteindre ce but. Nous ferons cependant connaître un moyen naturel de rajeunissement qui existe dans la nature, ainsi que la loi sur laquelle il repose. Ce moyen, comme d'ailleurs tous les moyens de la nature, a l'avantage d'être accessible à tous.

La loi du rajeunissement, c'est le Bien. Le mal — est la loi du vieillissement. Celui donc qui veut être jeune n'a qu'à faire le bien; celui qui veut être vieux, qu'il fasse le mal. Le mal, cependant, n'est que pour un petit nombre de personnes. Il rend l'homme sage. On n'est „vieux“

que si l'on a terminé ses études à l'école du mal. Mais avant de passer par l'école du mal, il a fallu passer par l'école du bien. C'est ce qui est normal dans la nature: on passe d'abord par l'école du bien et ensuite par celle du mal. Si l'on commence par le mal, tout le processus suivra un mouvement contraire. Selon l'Apocalypse, il n'y a au monde que vingt quatre vieillards. Un être intelligent doit vivre d'une vie intense pendant des milliards d'années afin d'acquérir quelques traits de la vieillesse dans le sens que l'entend la nature.

L'homme qui est encore un enfant dans le cosmos, voit le chemin du bien largement ouvert devant lui. Le bien est la loi de l'éternel rajeunissement. Celui qui veut être jeune n'a qu'à suivre ce chemin.

Nous indiquerons ici quelques règles pratiques qui sont en relation avec le processus du rajeunissement.

Première règle: Ne gardez pas les images du mal dans votre conscience. Ne cherchez pas à savoir ce qu'est le mal. Laissez cette question aux „vieux“. Lorsqu'on demanda à un sage de l'ancienne Egypte ce qu'est le mal, il se contenta de serrer les lèvres.

Retenez le bien dans votre pensée comme une puissante force collective universelle qui rajeunit constamment les pensées, les sentiments et la volonté de l'homme; qui rajeunit son corps. C'est le bien qui entretient l'harmonie dans l'ensemble de l'organisme comme il le conserve aussi en état de santé. Si ce n'était le bien, l'organisme humain se désagrégerait immédiatement en ses parties constituantes. Grâce au bien, l'homme grandit sous les rayons bienfaisants du soleil divin. Mais la chose dont il faut soigneusement se garder, c'est le mécontentement. Il constitue une enveloppe opaque qui empêche ces rayons de pénétrer en l'homme et arrête par conséquent la croissance.

Lorsqu'on entre consciemment dans le bien, on s'aperçoit que c'est un monde sublime où vivent et travaillent beaucoup d'êtres. Le bien est un grandiose laboratoire pour celui qui apprend. Apprendre à savoir se servir des éléments du bien, de ses forces et de ses lois, c'est toute une science. On conçoit généralement le bien de façon très ordinaire et l'on ne soupçonne même pas qu'il constitue tout un monde. L'homme ne comprend la chose que lorsqu'il y entre comme dans un laboratoire. Et c'est alors précisément que commencent ses relations avec les êtres élevés qui travaillent dans ce laboratoire et c'est d'eux qu'il apprendra. Il y a tout dans le bien!

Une autre règle dans la science du rajeunissement: Réjouissez-vous de tout ce qui est bon! Quand vous lisez un poète, soyez content de sa poésie. Quand vous écoutez un musicien, réjouissez-vous d'entendre sa musique. Réjouissez-vous devant les créations du peintre, devant les travaux du savant, du philosophe. Que vous éprouviez de la joie à la vue de l'ingénieur-constructeur, de l'ouvrier, de l'agriculteur! Appréciez la vie partout où elle se manifeste et qu'elle vous remplisse de joie. Il se trouve en chaque homme une énergie secrète, raisonnable que la nature a déposée en lui pour qu'il accomplisse certain travail. Il en est ainsi pour tout être vivant.

Prenez part aux oeuvres de la nature. Que tout ce qu'elle crée vous réjouisse, et apprenez d'elle. Il n'existe pas de plus grand maître. Ne consentez en aucun cas à vous substituer à la nature en vous. Si vous le faites, vous vieillirez. Tous ceux qui ont vieilli se sont toujours substitués à la nature en eux. Laissez-la travailler elle-même. Elle a vécu,

vécu — elle a derrière elle une vie dont aucun regard ne peut embrasser l'étendue. Comme elle est vieille la nature ! Et malgré toute sa vieillesse, elle est plus jeune que nous. Et c'est avec raison que l'on peut dire d'elle qu'elle est éternellement jeune dans ses manifestations.

Apprenez toujours de la nature et vous en retirerez quelque chose de précieux. La nature ne vieillit jamais, ne perd jamais sa force, ne se décourage jamais, son amour ne change jamais. Malgré toutes ses modifications, cet amour demeure immuable.

Lorsque vous atteignez un certain âge, vous commencez à penser que vous êtes vieux. Rappelez-vous la Nature — elle a vécu des années sans nombre et n'a pas encore vieilli. Le monde est créé pour les jeunes. Dans le monde tout ce qui apprend est jeune.

L'homme vieux, pareil aux vieillards apocalyptiques est une trésorerie divine. Il est la trésorerie des acquisitions divines.

Encore une règle essentielle : Ayez toujours un cœur reconnaissant. L'un des sentiments qui entretiennent le processus du rajeunissement est la reconnaissance. Lorsque vous souffrez, remerciez de ce que la nature vous ait trouvé digne de son attention. Les souffrances sont les coups de maître que le ciseau du sculpteur de la nature nous assène avec une merveilleuse adresse. De chaque homme elle veut sculpter quelque chose de parfait. Aussi faut-il que vous ayez toujours pleine confiance en la nature. Elle a toutes les meilleures intentions d'aider l'homme dans sa croissance. Mais elle veut qu'on l'écoute. Elle aime les disciples appliqués et leur vient en aide. Vous devez la remercier à tout instant de ce qu'elle vous donne et que personne d'autre ne peut vous donner. Et ainsi, exprimez votre reconnaissance pour chaque bien que vous acquérez, quelque petit qu'il soit. C'est un beau trait chez l'homme que de savoir remercier et se réjouir même du peu.

Que votre reconnaissance passe chaque jour par des milliers de formes. Vous entretiendrez ainsi le processus intérieur éternellement actif du rajeunissement.

Съдържание на XIII годишнина (1939)

Книга I.

	стр.
* *	Добро за всички
Боянъ Боевъ	Здраве и вътрешенъ животъ
Д-ръ Ел. Р. Коевъ	Днесъ
г.	Сфера на Луната
П. М-въ	Елементарни астрологични комбинации
С.	Стихотворения
G. Nordmann	Поеми за едно сърдце
Буча Бехаръ	Последното посвещение на Саваотъ-Бенъ-Абу.
Отзиви, вести, книгописъ	
Du Maître	Paroles sacrées du Maître

Книга 2—3

* *	Законъ за подмладяване
Боянъ Боевъ	Вътрешна връзка между трудъ и радостъ
Д-ръ Ел. С. Коевъ	Регенерация—процесъ на преображение въ живота
г.	Сфера на Слънцето
П-Мвъ	Елементарни астрологични комбинации
Л. С. Бергъ	Измѣнение на климата въ наше време —затопляне на цѣлото земно кълбо
г.	Голѣмина на почерка
Б. Боевъ	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя
Д. Антонова и С.	Стихове
G. Nordmann	Поема за планината
Ели	По твоитѣ свѣтли стѣпки, о Пролѣтъ!
Загадъчни явления	
Отзиви, вести, книгописъ	
Du Maître	Paroles sacrées du Maître

Книга 4—5

* *	Опитване на любовта
Боянъ Боевъ	Днешното положение на човѣчеството
г.	Сфера на Урана
G. Nordmann	Предъ решителния часъ
Д-ръ Ел. Р. Коевъ	Има дни, има нѣща
П. М-въ	Елементарни астрологични комбинации
г.	Форма на почерка
Б. Боевъ	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя
Д. Антонова и С.	Стихове
Буча Бехаръ	Предъ Великденъ
Отзиви, вести, книгописъ	
Du Maître	Paroles sacrées du Maître

Книга 6

* *	Проява на Божественото у човѣка .	129
Боянъ Боевъ	Днешното човѣчество на кръстопжтъ	132
G. Nordmann	Желѣзо, злато и духъ	136
Д-ръ Ел. Р. Коевъ	Мотиви върху сжщината на живота—Отношения — „Азъ — Ти“	141
П. М-въ	Елементарни астрологични комбинации	145
г.	Свързаностъ на почерка	148
Б. Боевъ	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя	151
Д. Антонова и S.	Стихове	153
Отзиви, вест и книгописъ		155
Du Maître	Expérimentation de l'amour	158

Книга 7—8

* *	Бждешето семейство	161
Боянъ Боевъ	Международната криза	163
г.	Магеланъ — покорителтъ на моретата	168
G. N.	Задъ дима и огъня	175
Е.	Въ епохата на нервитѣ	177
П. М-въ	Елементарни астрологични комбинации	181
* *	Той е!	184
Б. Боевъ	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя при Седемътъ Рилски езера	186
Д. Антонова и S.	Стихове	189
G. Nordmann	Есень	191
Буча Бехаръ	Въ страната на Мензитѣ.	192
Д-ръ Алекси Карель	Влияние на душевнитѣ прояви върху органитѣ	196
Отзиви, вест и книгописъ		200
Du Maître	La manifestation du Divin en l'homme	206

Книга 9—19

* *	Тритѣ мощни сили	209
Боянъ Боевъ	Перспективитѣ на утрешния день. Родилнитѣ мъжи на новата култура	213
Д-ръ Ел. Р. Коевъ	Сѣячтъ	217
г.	Сфера на Нептуна	222
G. Nordmann	Вѣчниятъ законъ на развитието	229
П. Г. Пампоровъ	Идеали на младежта	232
г.	Натискътъ при писане	234
П. М-въ	Астрологични комбинации	237
Б. Боевъ	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя на Изгрѣва	240
О. Славчева и Д. Антонова	Стихове	243
* *	Притчи и приказки.	246
Отзиви, вест и книгописъ		248
Du Maître	La loi du rajeunissement	252

Редакцията доставя книгѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

„ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открива се подписка за
ЧЕТИРИНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА
на сп. ЖИТНО ЗЪРНО
която почва отъ януарий 1940 година

Абонаментътъ остава и занаяредъ 80 лв.—най-малкиятъ за тоя родъ списания.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ постоянно се стреми да подобри списанието, да обогати неговото съдържание. То, обаче, разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ поне едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Това е една благородна работа, която и тѣхъ ще възнагради.

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новото Учение, спомага за насаждане на новото семе, което Сѣячътъ така обилно прѣска.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.

Открива се подписка за

ЧЕТИРИНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА

на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

която почва отъ януарий 1940 година

Абонаментътъ остава и занаяредъ 80 лв.—най-малкиятъ за тоя родъ списания.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ постоянно се стреми да подобри списанието, да обогати неговото съдържание. То, обаче, разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ поне едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Това е една благородна работа, която и тѣхъ ще възнагради.

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новото Учение, спомага за насаждане на новото семе, което Сѣячътъ така обилно прѣска.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597

Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
